9. Årg. JANUARI 1904. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Ingången till Yuinchengs norra stadsport.

Innehåll:

Anmälan. — Vårt fäste. — Brefafdelningen. — Vittnesbörd. — Ett blad ur R. Berglings dagbok. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Anmälan.

»Sinims Land,
Missionsblad för Svenska Missionen i Kina»,

börjar med januari månad sin 9:de årgång och kommer, vill Gud, att äfven under år 1904 utgifvas med ett nummer i början af hvarje månad.

Dess plan och syfte är att hufvudsakligen följa *missionens i Kina* utveckling. Tidningen skall följaktligen innehålla underrättelser rörande ställningen i allmänhet ute i Kina liksom närmare meddelanden från vårt eget fält. Så långt utrymmet medgifver, skola äfven strödda meddelanden lämnas från andra missionsfält. F. ö. kommer tidningen att innehålla missionsföredrag eller kortare artiklar af för Guds folk väckande eller uppbyggande innehåll, berättelser ur missionsvärlden samt illustrationer från missionsfältet.

Vi vilja särskildt fästa uppmärksamheten vid, dels att Sinims Land är den enda svenska missionstidning, som uteslutande behandlar missionen i Kina, dels att S. M. K. genom sin förbindelse med Kina Inlandmissionen erhåller säkra och snabba underrättelser om alla i Kina timade mer betydelsefulla tilldragelser.

Tidningens pris är för helt år 1 kr. och för halfår 50 öre med tillägg af 20 öre i postporto.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, när de insända rekvisition direkte till redaktionen, som då betalar postportot. Då mindre än 5 ex. tagas, bör prenumeration ske på posten.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar »Sinims Land» 1 kr. 80 öre.

Profnummer sändas på begäran. Adress: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Vårt fäste.

Tankar för det nya året.

Af *A. J. M.*

Jag befann mig för första gången i mitt lif ombord på en stor jakt. Där var så mycket, som väckte min uppmärksamhet. Hvad som i synnerhet förvånade mig, var, att nästan inga föremål i salongerna och hytterna voro fastgjorda vid golfvet utan hängde på rep, kedjor och krokar. Så var t. ex. förhållandet med åtskilliga små hyllor, placerade här och där. Blott ett lätt vidrörande med handen försatte dem i rörelse. Jag vände mig för att få lösning på gåtan till en sjöman, som befann sig i min närhet.

»Hvarför är det anordnadt på detta vis?» frågade jag. »Jag skulle ha tänkt mig, att när man går till hafs, skulle allt vara så väl fastgjordt som möjligt.» Han log godmodigt, då han svarade: »Visst måste allt vara väl fastgjordt, däri har ni alldeles rätt. Men hvad som ombord på ett fartyg håller föremålen stadiga, är, att de äro fastgjorda *upptill*, icke nedtill. Se bara på den där tingesten» — och han vidrörde lätt den blänkande lampan, som hängde ned från salongstakets midt, — »om den vore fastgjord vid bordet, skulle den vid storm skakas så våldsamt, att all oljan spildes ut. Men just för att den är fästad däruppe, kastas den icke omkull, när fartyget kränger, utan hänger den rakt ned och brinner klart till och med under den svåraste ovädersnatt.»

Den käre sjömannen hade utan att veta det gifvit mig en dyrbar lärdom. Det blef mig i detta ögonblick så klart, att, om vi under vår resa öfver detta lifvets haf skola hafva ett fäste, som håller våra hjärtan stadiga och stilla, måste detta vara icke här nere utan *därofvan*. Skriften säger ju ock, att den troendes ankare, själens ankare, icke är fastgjordt här nere utan därofvan, att det ingår innanför förlåten, dit Jesus som förelöpare för oss har ingått. Blifva vi icke också dagligen påminta om, huru osäkert och ovaraktigt allt är, om våra förhoppningar, vår frid, vår glädje och kraft äro grundade endast på det, som jorden tillhör? Se vi icke dagligen för våra ögon, att den, som har sitt fäste allenast i denna värld, ständigt påverkas af lifvets växlingar, vacklar hit och dit, är glad och vid godt mod, så länge det är solsken och vackert väder, så länge allt går väl, så länge han är föremål för människornas vänskap och gunst, så länge hälsan varar och inkomsterna räcka till, men att han förlorar modet och lifsglädjen, så snart någon olycka inträffar vare sig till följd af sjukdom och förluster eller på grund af andras egennytta och trolöshet? Ack, vilja vi bevaras vid godt mod äfven midt under de mest vidriga omständigheter, äfven om mörkret är aldrig så stort omkring oss, stormen aldrig så svår, må vi då hafva vårt hjärtas lilla lampa fastgjord därofvan! Den skall då hänga stadigt och lysa klart äfven i det svåraste oväder.

Därofvan — detta ord må vara vår lösen såsom Guds barn! Vår Herre och Mästare är därofvan, därför böra också våra hjärtan vara där, därför böra vi »trakta efter det, som är därofvan». Hvad som emellertid är visst, är, att vi snart skulle tröttna att se uppåt och söka efter det, som ofvantill är, om icke däruppifrån *hans* mäktiga arm, som dragit oss upp ur fördärfvets grop, ur syndens dy, stund för stund hölle oss. »Uppehåll mig du, att jag varder frälst», så ropade redan för århundraden sedan en af Herrens egna, som djupt hade lärt känna sin egen svaghet och oförmåga. »De rättfärdige och vise och deras verk äro i Guds hand», yttrade predikaren, denne man, som mer än de flesta hade kommit till insikt om fåfängligheten af all mänsklig visdom. Bevarade genom Guds makt, gömda i vår Faders hand, i hans, som bor i det höga, och som är väldigare än de stora, väldiga vattnen och hafvets bränningar, huru de än höja sitt dån, brusa och svalla, kunna vi med lugn motse hvarje storm. Huru godt att äga vissheten därom, då vi nu anträda färden öfver ett nytt års okända farvatten!

Det vore ett hån att i nödens tider säga: »Var stilla», till en, som hade sitt fäste endast på denna arma, slippriga, stormuppfyllda jord. Huru olika ljuder icke detta: »Var stilla» för den, som har sitt fäste *i Herren!* Han *kan* vara stilla äfven under de mest svåra förhållanden.

Icke nog härmed, han kan äfven, såsom sjömannen sade om den lilla lampan, lysa klart midt under stormen. Det var icke under dagar af solsken och lugn, som Frä-

saren bjöd sina lärjungar, att de bland människorna skulle »lysa såsom ljus i denna värld», utan vid ett tillfälle, då han hade samlat dem omkring sig för att förutsäga, att tider stundade, då störtskurar skulle falla, öfversvämmande floder komma och stormar rasa. Deras hjärtan kunde vara stilla, och deras ljus kunde lysa bland människor, därför att de med hans trofasta kärleks mjuka men starka linor voro bundna vid honom. Och såsom det var för lärjungarne då, så är det för Herrens lärjungar äfven i våra dagar.

Men om det är saligt att redan nu under lifvets stormiga resa kunna säga: »Min själ håller sig till dig, din högra hand uppehåller mig», hvad skall det då icke blifva den dag, då Herren skall skaka icke endast jorden utan äfven himmelen, då den sista stora förvandlingen skall ske af de ting, hvilka bäfva, på det att de ting, som icke bäfva, må förblifva. Då skola vi icke längre af handen från ofvan blott hållas uppe midt under nöden omkring oss, midt under de våldsamma skakningarna af himmel och jord, nej, Herren skall räcka ned sin hand från ofvan för att befria oss, taga oss ut ur de stora vattnen och gifva oss ett evigt arf i de nya himlarna och på den nya jorden, om hvilka han sagt, att de skola *förblifva*.

Må det därför blifva vår stundliga bön, att vi alltmer må blifva lösgjorda från allt, som vill binda oss vid jorden och världen, och att vi med allt starkare band må bindas »därofvan», ja, att vi må hafva vårt fäste i *Jesus allena!*

Brefafdelningen

Tong-cheo Fu den 24 okt. 1903.

Älskade missionsvänner!

Den 9 okt. lämnade vår bibelkvinna, vår trogne tjänare Ki'r och jag Tong-cheo för att under en veckas tid besöka gubben Ma's och vår aflidne lärares, Fanns, hem. Såväl gamle Ma som herr Fann äro ju kända för de flesta af Sinims Lands läsare. Det språk, jag fick af Herren samma morgon vi reste, var: »Herren, som går framför eder, han skall själf strida för eder», 5 Mos. 1:30. Och han har gjort det, lofvadt vare hans namn!

Ma's hem ligger ej fullt 3 mil härifrån, men emedan vi ej kommo åstad förrän fram på förmiddagen och vägarna voro svåra, hunno vi ej dit förrän efter mörkrets inbrott. Gubben hade väntat oss endera dagen, och när vi nu kommo, riktigt sken han af förnöjelse. Sedan alla hälsningar voro undanstökade, fick jag lof att krypa upp på »kangen» och språka med dem, som sutto där. Vi voro ju gamla vänner sedan våren 1900, då min man och våra små gossar voro med. Jag går här allmänt under namnet »An-näs mamma» (Henriks kinesiska namn). Allmän förfrågan blef nu efter våra älskade gossar, särskildt bland barnen, som då hade lekt med dem.

Ma's vittnesbörd om Herren och hans ståndaktighet i tron ha ej varit utan frukt. Det är helt olika stämning bland folket nu emot år 1900. En ung man sade till mig: »Ju mer jag hör, dess mer tycker jag om att höra.» . . . Sin gamla gumma och svägerska har Ma fått med sig på vägen. Hustrun kan ju ej så mycket, men hon har en lefvande tro på Gud och lefver ett varmt bönelif. Under det hon sitter och spinner, läser hon för sig själf sina bibelverser och sånger och ser så lycklig ut. Svägerskan är yngre och har lättare för att lära. Med Ma's hjälp har hon lärt sig utantill omkring 50 sånger, katekesen, en traktat och 4 kapitel ur Markus evangelium. Under dagarna väfver och arbetar hon, och om kvällarna läser hon. Ofta, då hon ej kan sofva, tänder hon lampan och läser. Man förvånas öfver kinesernas ihärdighet att lära de svåra skriftecknen.

Under de tvenne dagar, vi voro på denna plats, kommo en mängd både män och kvinnor såväl från köpingen, som ligger ett litet stycke härifrån, som från byn. Ki'r, som af naturen är mycket blyg, vittnade frimodigt om Herren.

Hvarje söndag går Ma omkring i byn med sin gong-gong, slår några tag på den och ropar: »I dag är det tillbedjansdag, af Gud oss gifven. Kommen och hören himlaord! Jesus är världens Frälsare och kan förlåta oss våra synder». Så samlar han dem, som vilja höra, i sitt hem. En del skratta åt honom, men de flesta sätta värde på honom för hans uppriktighets skull. Hvarje marknadsdag, som inträffar fem gånger i månaden, anser den gamle det som sin mission att i köpingen, så godt han kan, vittna om Herren. Han går då in genom östra porten, slår på sin gong-gong, sjunger en sång och bjuder ut sina böcker, som han har i en korg på armen. Så går han hela gatan utefter, tills han kommer till västra porten. Sedan ställer han sig på en öppen plats, läser en traktat eller säger några ord om Gud. Ibland är det några, som lyssna, ibland inga. Hans vittnesbörd skall förvisso ej blifva utan frukt. Så ofta jag ser gamle Ma, komma dessa Jesu ord mig i sinnet: »Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordens Herre, att du har fördolt detta för de visa och kloka och *uppenbarat det för de enfaldiga*. Ja, Fader, ty så har varit behagligt för dig», Luk. 10: 21.

På söndagseftermiddagen gingo Ma's hustru, bibelkvinnan och jag till en by ett litet stycke därifrån. Vi blefvo väl mottagna. En bänk sattes fram, och en mängd kvinnor samlades omkring oss. För att stilla såväl dem som barnen, sjöngo vi först en sång, och sedan vi förklarat den, sökte vi förklara frälsningens väg. Särskildt *en* kvinna tycktes lyssna med hela hjärtat. Hon var så ifrig att få lära sig bedja, att hon sedan tog oss med in i sitt hem, där det var mer stillhet.

På måndagsmorgonen reste vi till vår käre aflidne lärares, Fanns, hem. Fru Fann hade väntat på besök, ända sedan vi kommo tillbaka till Kina. Själf är hon så klen, att hon ej orkat resa till oss. Vi hade knappt hälsat, förrän samtalet kom in på herr Fann. Han var innerligt afhållen af de sina. Särskildt var sonhustrun fästad vid honom. Medan han lefde, brukade hon ofta säga: »Se, det finns ej en så god människa som han.» Och nu grät hon, bara vi nämde hans namn. Men ehuru död, talade han likväl genom alla de bibelspråk, som med stora bokstäfver voro skrifna öfverallt på väggarna. Under hans lifstid förnams det ej något andligt lif hos fru Fann, men nu synes det, som om Gud fått hand om henne. Hon hade sådant behof af bön. Flera gånger sade hon: »När mitt hjärta är bedröfvadt, beder jag, och när jag stiger upp från bönen, känner jag sådan

frid i hjärtat. Under dessa två år har jag ofta känt mig som en tom tunna, ty jag har ej fått någon undervisning.» Om och om igen prisade hon Gud, att vi nu kommit, så att hon kunde få höra mer om Herren Jesus. Medan hennes man lefde, hade han lärt henne en mängd bibelverser och sånger, och nu samlade hon hvarje söndag några kvinnor till gudstjänst. Härvid tillgår så, att hon sjunger och lär dem några af de sånger, hon kan, samt läser något bibelspråk, förklarar det samt beder. — — —

En af de kvinnor, som söndagligen brukade komma, berättade sin lefnadssaga. Hon var, sade hon, född och uppfostrad bland muhammedanerna i Sin-kiang, Kinas nordligaste provins, och hade under upproret blifvit tagen till fånga. Hennes anhöriga hade lyckats ridande fly, men som hon ej var frisk, hade hon blifvit kvarlämnad och fasttagen af en kinesisk soldat, som lyft upp henne på en häst och tagit henne med sig. Tårar och böner hjälpte ej — hon måste följa med och blifva hans hustru. När sedan upproret var stilladt, och de kinesiska soldaterna vände åter till sitt land, måste den arma kvinnan en hel månad färdas på hästryggen. Hennes släktingar erbjödo förgäfves för henne en lösen af 100 tael, ungefär 200 kr. Kort efter framkomsten till den nye mannens hem födde hon en gosse, som dock snart dog. Ett år därefter erhöll hon åter en gosse, som ännu lefde. »Jag har gråtit så mycket», sade hon, »att mina ögon blifvit skumma, allt är så främmande för mig, så olika emot i min hembygd, och när jag tänker på mina tre barn där borta, då blöder hjärtat.» »Hur behandlar er nuvarande man er?» frågade jag. »Han är snäll», svarade hon, »och hindrar mig ej att läsa om Jesus och bedja, ehuru hans eget hjärta är mycket mörkt.» — Under det vi samtalade, sade hon flera gånger: »Jag är så rädd, att jag skall synda emot Herren Jesus och min själ ej blifva frälst.» — I kunnen väl förstå, att det var med innerlig glädje, jag talade med denna kvinna om honom, som kommit att förbinda de sargade och läka de i hjärtat förkrossade samt visa, att vi med hans makt bevaras genom tron till frälsning.

Det är f. ö. underbart att se, med hvilken undergifvenhet de stackars kvinnorna foga sig i äfven de svåraste omständigheter.

Den andra dagen firades treårsdagen af herr Fanns dödsdag. När han begrafdes, hade hans son af hedniska släktingar tvingats att bränna rökelse. Nu fruktade han, att de åter skulle komma och slå honom, såsom de då gjort, men de uteblefvo. Endast ett par män, som voro vänligt stämda mot evangelium, voro med, samt en lärare från en närgränsande by. På hedniskt sätt skulle minnet hafva firats genom brännande af papper i form af olika klädesplagg samt rökelse. Nu hade vi i stället en liten gudstjänst i hemmet. Efter middagen gingo sonen, sonsonen och Ki'r till grafven och hade där ett bönemöte.

Många kvinnor samlades under de $2^1/_2$ dagar, vi voro där, och när vi tidigt om morgonen den tredje dagen reste, kommo flera för att följa oss till vägs. En hade med sig dadlar, en annan päron och ägg, som skulle tjäna oss till reskost. Vi kände Herrens närhet dessa dagar och gladdes att få tjäna vår Mästare. För mig var det ock en vederkvickelse att få komma ut litet, ty arbetet i skolan och hushållet blir ju lätt något enformigt.

Sedan slutet af augusti månad har flickskolan pågått. Vi ha 12 elever, 9 från *Uei-nan* och 3 från *Hanch'eng*. På det hela taget äro de snälla. Det har varit litet svårt för några att i kärlek lefva tillsammans, men sedan vi börjat med små bönemöten under rasterna, har det gått bra. Herren arbetar bland dem. Bedjen, att han *helt* må få hand om *allas* deras hjärtan! Kommen ock ihåg läraren, som ej är långt från Guds rike!

Öfverallt öppnas nya dörrar, men, o, krafterna äro så få! — Vår käre evangelist Kao användes af Herren till välsignelse, likaså vår bibelkvinna *Li-ta-sao*, som har ett verkligt nit för själars frälsning. Gubben och gumman Ma bådo så enträget, att hon skulle få stanna hos dem några dagar. Nu på eftermiddagen kom hon hem. Ma hade själf skjutsat henne med sin präktiga ko. Han hade med sig två män och en kvinna, som vilja lära mer af sanningen; de skola stanna här öfver söndagen.

Herren uttager en här, en där, men, o, vi längta efter att få se en väckelse och hafva äfven börjat bedja därom.

Min man förenar sig med mig i innerliga hälsningar.

Eder i Mästarens tjänst lyckliga
Augusta Berg.

* * *

I-shï i nov. 1903.

»Din trohet är stor.»

Kära missionsvänner!

I mitt föregående bref till S. L. berättade jag om min trofasta hustrus och min äldste sons bortgång, och huru Herren i bedröfvelsen lät sitt ansikte lysa öfver oss. I dag vill jag bära vittne om hans trofasta ledning och hjälp i alla de anordningar, som blefvo en nödvändig följd af denna för mig och missionen så betydelsefulla händelse.

Sedan sorgebudet utgått till stationerna, dröjde det ej länge, förrän kärleksfulla erbjudanden från flera af fruarna kommo att taga vård om min lille Sven, tills någon utväg gåfves att sända honom hem. Ja, en dag öfverraskades jag till och med af en af våra engelska grannar, som kom med hälsning från sin fru, att hon gärna tillsvidare ville taga emot lille Sven, som hon vid ett tidigare besök fattat kärlek till. Då emellertid äfven från fröken E. Andersson ankom ett kärleksfullt bref med erbjudande att, om jag så önskade, medtaga Sven på den förestående resan till Sverige, tog jag detta senare från Herren; det var i själfva verket en bönhörelse.

Vid rådplägningarna i Yuincheng angående I-shï stations besättande med ny arbetare i stället för den, som vi förlorat, ledde Herren så, att det bestämdes, att syskonen Hahne skulle inflytta i vår lägenhet i I-shï, och att Axel Hahne härifrån skall sköta pastoralvården både i det gamla Yuinchengdistriktet (med undantag för Yuinchengs stad med närmaste omgifning) och det forna I-shïdistriktet. Mitt arbete blir inom samma distrikt men skall mer sträcka sig utåt: bestå i evangelisering, opieasylarbete, medicinskt arbete med sjukvård, tandläkarearbete o. d., hvarjämte vi båda skola uppehålla predikoverksamheten i de olika församlingar, som tillhöra distriktet.

Efter nedflyttningen från sommarstället hade jag den plikten att ombesörja ett hvilorum för mina älskades jor-

diska omhölje. De nedhämtades från min Makpela på berget, där kistorna en tid varit bisatta, och fingo nu inflytta i en grotta, som enligt kinesisk sed gräfts djupt nere i jorden i en åker, som jag köpt. En vacker söndagsförmiddag samlades vi, missionärerna på stationen jämte många troende kineser, omkring grafven och fingo åter tacka Herren för hvad han gaf och för hvad han tagit till sig. Jordfästningen förrättades af broder T. Sandberg, som kommit till oss från Yuincheng. Det var åter en gripande stund, som gjorde intryck t. o. m. på skaran af utomstående kineser, ehuru de ju ej kunde förstå, hvad som sades eller sjöngs. Efteråt fick jag tala litet till dem på kinesiska om den kristnes härliga hopp. — Återstod så den sorgliga plikten att upprifva vårt kära hem och flytta ut. Herren hjälpte äfven med detta, och då lille Svens utrustning genom fröknarna Berzelii och E. Andersons kärleksfulla omsorger snart var färdig, afreste vi från I-shï den 30 sept. med Sverige som mål för två af oss; jag skulle blott eskortera så långt, som behofvet kräfde. I Yuincheng förenade sig broder Folke med oss. Därifrån afreste vi den 10 oktober, fördröjda af regnväder. Herren hjälpte oss en dag i sänder under den första veckans ganska besvärliga och långsamma resa, så att vi alltid, då aftonen kom, funno goda värdshus äfven på platser, där vi ej vågat hoppas finna något. Vädret klarnade mer och mer, och vägarna torkade, så att resan till slut blef en god rekreation för oss män, som kunde vara ute, rida och promenera. I närheten af Puchou fingo vi på ett värdshus, där vi tagit in, besök af Tjäder, som i Puchou låg och underhandlade om inköp af hus till flickskola och systerstation. Han bjöd oss på dykand och sothöna, som han skjutit i staden; det var ett välkommet tillägg till vår matsedel. Nästa dag kunde jag bjuda på rapphöns, som jag skjutit under vägen. — Nedkomna till Gula flodens strand funno vi oss vara midt i en trupptransport: 30 vagnar stodo före oss och väntade på färjor. Det var trossen; truppen var efter oss. Det såg mörkt ut att komma öfver, då under vanliga förhållanden blott 6 à 8 vagnar kunna öfverföras på dagen. Alla civila måste naturligtvis stå tillbaka. Efter bön till Herren gick jag till befälhafvaren med begäran att låta oss komma öfver. Och han, som leder människors hjärtan som vattubäckar, och som såg, att det var svårt för syster Anderson och lille Sven att sitta där i blåsten vid den väldiga floden, böjde befälhafvarens hjärta. Vi voro snart öfver på andra stranden, under det andra fingo vänta till nästa dag. Framkomna till Tung-kuan, där vagnarna skulle utbytas mot bärstolar och packmulor, funno vi platsen myllra af människor, vagnar och kreatur. På grund af boxareupproret och våldsdåden i Shansi 1900 står den provinsen ännu under bann, så att inga examina till fil. doktorsgraden få hållas. Hundratals studenter från Shansi hade därför varit i Shensis hufvudstad i och för tentamen; dessa med sina vagnar voro nu samlade här vid öfvergångsstället på återväg hem. Alla värdshus voro öfverfulla med studenter och soldater, men Herren gaf oss dock genom våra kinesiska vänner i staden ett utmärkt lugnt och gödt härbärge, där vi fingo hvila ut, tills nästa stadium af färden skulle begynna. Efter en dags hvila bröt sällskapet åter upp. Jag skulle här återvända för att hinna hem till höstmötet i I-shï. Det sista minne, jag har af min lille Sven, är hans glada ansikte och de små händerna ifrigt vinkande mig farväl, där han satt i fröken Andersons knä. Må hans själ länge bli oberörd af detta lifvets sorg och nöd! Det var godt att få gå till Herren och finna tröst, då jag nu stod där lämnad ensam af alla dem, som förut varit mig kärast på jorden.

Om det välsignade höstmöte, vi sedan hade, hoppas jag snart få berätta i ett annat bref.

Till sist ber jag få säga ett varmt tack till alla de vänner, som ihågkommit mig med kära, tröstande bref. Herren löne eder!

Eder medarbetare i evangelium

L. Hugo Linder.

* * *

Utdrag ur ett bref från Anna Janzon.

Yongning den 31 okt. 1903.

Den 21 och 22 dennes hade vi vårt stormöte. Det var godt och välsignadt. Broder Stålhammar kom öfver för att hjälpa oss. Guds Andes närvaro förnams. På lördags e. m. kom broder Blom helt oförmodadt. Han hade just anländt från Shanghai. Fem personer blefvo genom dopet upptagna i församlingen. Det var en högtidlig stund, då vi på söndagsmorgonen gingo ned till den ej långt från staden framflytande Lofloden. Vi hade slagit upp ett litet tält på flodstranden. Allt var så tyst och stilla. Fåglarna kvittrade så gladt i bambulundarne. Det såg ut, som om själfva naturen skulle hafva deltagit med oss i vår fröjd. Före dopet hade vi ett härligt bönemöte. Aftonen förut hade vi haft dopförhör, då de, som begärt dopet, fått afgifva skäl för det hopp, de hafva. Den första, som döptes, var en af våra skolflickor, 18 år gammal, dotter till en af våra diakoner, som också är skolans lärare. Ännu en skolflicka af samma ålder hade begärt dopet, men fadern tyckte, att hon kunde vänta en tid. Äfven hon är, som vi tro, en lefvande kristen. Hoppas hon kan blifva döpt nästa gång. Sedan döptes tvenne äldre personer, man och hustru. De hafva trott på Herren 1 $^1/_2$ års tid. En 40 års man, som varit med redan före förföljelsen 1900, blef också döpt, äfvenså en 21 års yngling, som trott på Herren flera år och äfven fått lida förföljelse för Herrens namn. Vi hade icke många åskådare vid dopet. Den nye mandarinen var just i antågande, och alla i staden voro upptagna med att invänta honom, så att de ej hade tid att gå ned till floden. Söndags f. m., sedan de nydöpta hälsats välkomna till församlingen, predikade två af våra kinesiska bröder för fullpackadt hus. På e. m. hade vi nattvardsgång, vittnesbörds- och sångmöte.

På måndagen regnade det, och så fingo vi tillfälle att åter samlas omkring Guds ord. Jag önskar våra vänner hemma kunde vara med oss vid sådana tillfällen. Sju personer anmälde sig som dopkandidater, och flera läto anteckna sig som sökare.

Vår skola är nu i full gång. Sex flickor hafva anländt, och flera vänta vi dagligen.

Vår snälle mandarin flyttar nu. Herren välsigne honom för hvad han gjort för oss! Den nye, en 63 års man, känna vi ej ännu. Han har dock redan varit här på besök och syntes mycket vänlig. Vårt hopp står

till Herren, han är vår tillflykt, vårt beskydd, vårt starka värn.

En innerlig hälsning till alla kära vänner, som deltaga med oss i arbetet! Herren skall *gifva* och *förmera* edert utsäde och *föröka* eder rättfärdighets frukter.

Med sann tillgifvenhet

Anna Janzon.

* * *

Vittnesbörd,

aflagda vid höstmötet 1903 i Haichow.

Insändt af *Frida Prytz.*

Lu, församlingsmedlem från Lin-chin:

Lu visste ej af, när stormötet skulle blifva. Han hade gått till staden för att sälja bomull. Där fick han ett bref. Han läste det och fann, att mötet skulle blifva redan dagen därpå. Huru skulle han hinna hit, och huru skulle han få sin bomull såld? Han behöfde penningar både i sitt hem och för färden. Han framlade saken för Herren, fick snart bomullen såld och begaf sig hem. På kvällen regnade det, och någon sade till honom: »Nu kan ni icke gå i morgon». Men han bad åter till Herren, och dagen därpå var det vackert väder. Ännu en bönhörelse. Vägen var lång; han hade svårt att gå, och ingen vagn syntes till. Kommen till en by, omkring 1 mil från Haichow, träffade han en person, som just skulle köra dit. Han fick nu åka med denne för 100 kasch = 25 öre.

Läraren Uei:

Joh. 1: 17: »Nåden och sanningen kommo genom Jesus Kristus». Har en son, som heter T'ien-en, d. v. s. »Himmelsk nåd». Detta namn hade han likväl gifvit honom, innan han hört evangelium. För ett par månader sedan skulle hans måg resa till Si-an för att blifva biträde i en affär och ville nödvändigt hafva T'ien-en med sig. Modern sydde kläder åt gossen, och allt var i ordning för resan. Gossen skulle möta sin svåger i närmaste stad, men när han kom dit, hade svågern redan farit. Föräldrarna se i detta Herrens ledning, ty nu får T'ien-en i stället komma in i en af våra skolor och fortsätta med sina studier.

Gamla fru Uang:

Hennes dotter och måg äro mycket svåra emot henne i hemmet och banna henne ständigt, men Herrens Ande bevarar henne, så att hon ej bannar igen.

Soldaten Jang:

Har rökt opium. Fick höra talas om Herren. Gjorde sig ett slags medicin, genom hvilket han under bön på 20 dagar afvande sig från opium. I kollekten har han nu gifvit 1 tael = kr. 2: 40 eller lika mycket, som förut åtgått till rökning under tio dagar. Hans förman, en sergeant, tror också på Gud.

Jang, smed, från en plats söder om bergen:

Hade förut varit mycket nitisk i sin afgudadyrkan. Kunde ej fatta, att trots detta det ena barnet efter det andra dog för honom. Så beslöt han att vända sig till Nioh-nioh, den himmelske härskarens maka, och begära hennes hjälp, men icke heller hon kunde bevara hans barn. Så kom någon och berättade för honom om Gud samt visade honom, att han är alltings skapare, och att han också kan beskydda de små. Han beslöt då att förtrösta på denne Gud. Sedan erhöll han en flicka. Man frågade honom, om han ej ämnade gå till Nioh-nioh och tillbedja. »Nej», svarade han, »hon har ej kunnat bevara mina barn åt mig, och därför bryr jag mig icke om att gå till henne». I stället bad han till den himmelske Fadern. Såväl denna flicka som ett par gossar, som sedan föddes, hafva fått lefva. Alla de föregående barnen, sex till antalet, hade dött.

Herren hade äfven hjälpt honom, då han haft brådtom. På våren hade han ännu åtskilligt kvar att göra vid sitt landtbruk och hade därför svårt att komma med på stormötet. En gammal man kom då till honom och sade: »Ni har ännu ej slutat ert arbete på fältet, låt mig få stanna och hjälpa er». Han gjorde så utan lön. Äfven nu, då han önskade komma till stormötet, sörjde Herren för att han fick den hjälp, han behöfde.

Suen från Lin-chin:

Hade hört ett vittnesbörd af missionär B—ng, som han nu ville återgifva. En man, som rökte opium, beslöt sig för att sluta upp därmed. Han tog medicin 3 à 4 dagar, men lade sedan bort den och bad endast till Gud. Herren hjälpte honom. Han är nu en församlingsmedlem.

Kuch, evangelist i Meh-ti:

Hade anmodat en hedning att skrifva åt sig. Själf hade han gått bort i ett ärende. När han kom hem, fick han se en opielampa stå i fönstret i kapellet. Han blef mycket ledsen. Hvad skulle han göra? Det var svårt att säga något. Han gick in i sitt rum för att bedja och kallade också in ett par troende, som befunno sig i huset, för att de tillsammans skulle få framlägga saken inför Herren. Innan de ännu gjort detta, går Kuchs lille gosse, 6 à 7 år gammal, in i kapellet, där mannen, som skref åt fadern, just låg och rökte. »Är detta att förolämpa Gud eller människor?» frågade den lille. Mannen blef först ond men tog sedan sin pipa och gick bort till en släkting för att röka, hvarpå han kom tillbaka och afslutade sin skrifning.

Ett blad ur R. Berglings dagbok.

Han-ch'eng den 8 sept. kl. 8 e. m.

Steg upp före 6 och tänkte öfverlämna ledningen af morgonbönen åt evangelisten, då det var så mycket, som under dagen behöfde uträttas. Kvartalsräkning för verksamheten i H. skulle utskrifvas, räkning för kolportörerna likaså. Missionsstatistik skulle ifyllas och förberedelser göras för en 8 dagars resa, på hvilken jag nästa morgon ämnade begifva mig i väg. Ifrigare än vanligt skyndade

jag ut och skulle just tillkalla evangelisten, då liksom en röst sade mig: »Nej, fullgör din plikt.» Jag gick då in på mitt rum och tog fram min bibel. Texten var i Luk. 1. Vi läsa vanligen N. T. i ordningsföljd om morgnarne, och morgonbönen har på sista tiden fått form af bibelförklaring. Men texten syntes mig ej klar. Jag tog fram en svensk och två engelska kommentarer och tänkte äfven ta fram en kinesisk, då en blick på klockan visade, att vi redan voro en kvart öfver tiden för morgonbönen, som i regel börjar kl 7.

Då den var slut, gjorde jag läraren och evangelisten några spörsmål rörande en viss herr Kao, som de sista veckorna visat ett ovanligt intresse för läran. De svarade, att han var så ifrig i sin forskning och sitt nit för läran, att det var »alldeles förskräckligt», och gåfvo mig en hel del ex. såsom bevis därför, såsom att han icke gaf sina vänner och grannar någon ro utan ständigt nödgade dem att omvända sig till Herren, att han på grund af sin bön och sitt ifriga studerande af nya testamentet glömde både att äta och sofva, att han nästan hela natten igenom kunde ligga på knä och ropa till Herren att antingen »frälsa eller straffa detta syndiga släkte». Med stort intresse, som dock blandade sig med fruktan, åhörde jag allt. Att vår frukostklocka under tiden ringt gång på gång, hade jag ej hört. Min hustru kom nu för att påskynda mig. »Var god och börja,» bad jag, »jag kommer så fort som möjligt.» Jag kände, att jag måste lägga mina bröder på hjärtat, att vår vän Kao *just nu* behöfde med synnerlig ömhet och kristlig kärlek omhändertagas.

Vid frukostbordet berättade mig sedan syster Bengtson, att hon dagen förut af en troende, varmhjärtad kvinna, Jang, fått höra, att denna kommit till herr Kaos hus för att tvätta kläder, emedan hon själf saknade brunn. Kort därpå hade ett par kvinnliga gäster kommit till Kaos, och för dessa hade han genast börjat vittna. Efter en stund hade han emellertid kommit ut till Jang och sagt: »Vill ej ni, som är en äldre kristen, komma och predika för våra gäster? Låt kläderna vara! Det är viktigare att predika Kristus än att tvätta kläder.» Vår syster Jang lät sig ej bedja två gånger, ty hennes lifs största intresse är att förkunna evangelium, hvarför vi ock anställt henne som bibelkvinna. Hon t. o. m. glömde bort sin tvätt. När hon omsider kom tillbaka till brunnen, fann hon tvätten vara utförd af herr Kaos äldsta dotter.

Efter frukosten sade jag: »I dag få vi ej tid till någon längre husandakt, ty jag har så mycket att göra, men jag vill läsa »Daily Light», (Ljus på vägen), och så få vi bedja, där vi sitta.» Förslaget var välkommet, ty systrarna Bengtson och Bordson ville skynda ut på husbesök; de hade flera att göra under dagens lopp. Men hvilken text i dag! »*Sit still my daughter*,» (Sitt stilla, min dotter). Grundtanken i alla språken var: »Var stilla!» »Brådska icke!» Så kom sista versen: »Den, som tror, skall icke hasta» (eng. öfvers.).

Vi sågo på hvarandra och logo, ty vi hade alla en nästan feberaktig ifver. »Gud har kanske något annat arbete för oss i dag, än vi ämnat utföra», sade syster Bengtson, därmed tolkande en förmodan, som texten väckt hos oss alla. Härpå skildes vi.

Jag går in i gästrummet. Här finner jag herr Kao. »Ah, har ni, min äldre broder, kommit? Det var *mycket* kärt att få se eder. Jag har tänkt mycket på eder de sista dagarna», säger jag. — »O, det är alldeles för mycket, att pastorn skall ha omtanke för en så ovärdig sökare som jag! Men jag kände mig ledd att gå hit och skulle nog tycka det vore roligt att få sitta ned och göra några frågor om frälsningens väg, ehuru jag på samma gång tycker det vara för mycket att göra anspråk på eder dyrbara tid.» — »Ingalunda», svarar jag. »Jag har ingen egen tid. Min tid är just till för de personer, som komma i det ärende, hvari ni, min äldre broder, kommit i dag. Var så god och kom in och sitt ned hos mig i stillhet på verandan, medan vi språkas vid.»

Från 9 f. m. till half 2 e. m. sutto vi där. Härunder meddelade mig Kao mångfaldiga och egendomliga erfarenheter särskildt sådana, som han upplefvat de sista dagarna. Mycket, af hvad han berättade, var intressant och glädjande. Af särskildt intresse var att höra, huru han gått omkring till sina gamla vänner och sökt omvända dem. Härvid uttryckte han sin stora förvåning öfver att det var så svårt att få en människa att erkänna behofvet af frälsning och att skyndsamt fly till Kristus såsom Frälsaren. »Dock,» tillade han, »är det några, som efter längre eller kortare dispyt gifvit sanningen rätt. Och i några fall har det slutat med att de fällt tårar.»

Alltsedan jag för 5 år sedan afvande Kao från opium, har han gällt för att vara min vän. Men han har alltid förefallit mig som en typ af kinesiskt högmod. Ehuru uppenbarligen fattig, har man af hans tal ofta kunnat taga honom för att vara millionär. Men i dag var han en annan man. Det var ej längre för honom något att yfvas öfver att en af hans tidigare förfäder varit högste mandarin i Han-ch'eng, och att senare förfäder varit kapitalister och rika köpmän. Han ägde i alla fall nu ingenting mer än några ärfda fina gårdar, som dock ej inbragte så mycket i hyra, att det räckte till föda åt familjen, som jämte honom består af två döttrar och en vördnadsbjudande, åldrig moder. I dag först kom sanningen okonstladt fram, om hvem han var och hvad han ägde, under det han berättade följande säregna tilldragelse:

En hans granne hade råkat i tvist med en person, och detta slutade med slagsmål. Anklagad för myndigheterna, kom grannen och tiggde om herr Kaos medlande. Han gick in härpå, men detta medlande kostade honom förutom mycket besvär 100 kash. Som i hemmet för dagen endast fanns jämt denna summa, tyckte hans moder, som är en sparsam kvinna, att han kunnat afstå från att medla och sparat sina kash. »Det skulle jag gjort», sade han till svar på hennes förebråelse, »om jag ej fruktat Gud. Men nu ansåg jag mig göra Gud en tjänst härmed. Och för dessa tjänster får han betala.»

Knappt hade Kao utbetalt sina 100 kash, förrän vår bibelkvinna kom in och sade: »Gud har manat mig att gå hit och lämna 100 kash.» »O, nej», svarade mor och son, »det kan aldrig komma ifråga, att vi taga emot dem.» »Det måste ske», säger bibelkvinnan, »ty Gud har manat mig att lämna dem, och de äro följaktligen icke längre mina.» »Är det icke underligt?» slutade Kao. »Och så har mannen, som jag hjälpte, och hans hustru lofvat att hädanefter komma med oss till gudstjänsterna.»

Middagsklockan kallade mig till matbordet, men innan vi skildes, gingo vi in och böjde knä tillsammans.

Glad var jag, i trots af min brådska, att få sitta dessa timmar med honom och bland annat få framhålla

för honom nödvändigheten af, att vi äfven vårda våra kroppar.

På e. m. hade syster Bengston möte i hans hem för en skara både nya och gamla intresserade. Hon kom hem synnerligen tillfreds med hvad hon sett och hört. Gamla fru Kao är i sin tro nästan lika varm som sonen.

Själf blef jag på e. m. utsatt för ett väl hopspunnet försök att afpressa mig penningar men kom med Guds hjälp utan svårighet ifrån saken och hoppas, att Herren äfven framdeles skall frälsa mig från »fågelfångarens snaror.»

Ända tills nu, då kl. är $^1/_2$12 på natten, har allt, som jag hade gjort upp, att jag skulle utföra i dag, måst åsidosättas. Men, Gud vare lof, dagen är ej därför förspilld!

»Den som tror, skall icke hasta.»

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

»Bönen är det andliga lifvets värme- och gradmätare.»

Shensi. *Tongcheo-Fu.* (Aug. Berg) *Tacksägelseämnen:* För 13 nya medlemmars upptagande i församlingen. För intresse i evangelium på flera platser. För 6 nya elever i flickskolan.

Böneämnen: Om ett mera ödmjukt sinne hos evangelisten Li Iang-Lai. Att skolflickan Hai-ien måtte tillåtas aftaga fotbandaget. Att gosskolan må kunna börja. Om andligt intresse och flera öppnade hem i T'ong-cheo-Fu stad. Att skolläraren Fann och privatläraren Chang må blifva frälsta. (Människofruktan binder den förre). Om kropps- och själsstyrka för oss, missionärer.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under December månad 1903.

N:o.		Kr.	Ö.
636.	En syster i Malmö	5:	—
637.	B. N:s sparbössa	5:	25
638.	Björnö jungfruförening gm M. H.	100:	—
639.	Några vänner i Alingsås	6:	—
640.	E. V., Stockholm	20:	—
641.	A. de B., d:o	50:	—
642.	M. P., d:o	10:	—
643.	Syföreningen för S. M. K., d:o	1,471:	35
644.	Från en skördefest i Skärstads norra missionshus gm L. P. J.	25:	—
645.	J. & K. B., Tranås	200:	—
646.	Kollekt vid skördefest i Bergunda gm G. W.	5:	07
647.	Grebo missionsvänner gm L. A. W.	20:	—
648.	»Ett tackoffer till Herren för hans underbara hjälp vid en sons sjukdom»	500:	—
649.	Gm H. R., Rönne, Bornholm	555:	—
650.	Huskvarna jungfruförening gm M. L.	50:	—
651.	Vaksala mfg gm E. Ö., Upsala	55:	80
652.	K. F. U. K., Venersborg, gm A. B.	150:	—
653.	I. F. till fröken J. af Sandebergs underhåll	600:	—
654.	I. F.	400:	—
655.	Ukna mfg gm V. Ö.	25:	—
656.	Ingelstorps arbetsförening gm C. v. S.	30:	—
657.	Onämnd	10:	—
	Trpt kronor	4,293:	47
658.	Mölnlycke missionsvänner gm H. Z.	10:	—
659.	»Tackoffer»	30:	—
660.	Syföreningen i Hjaggbäle gm H. S., Skellefteå	10:	—
661.	Hiarums biträdesförening i Malmbäck gm A. B.	25:	—
662.	Auktionsmedel gm folkskoleflickor i Kramfors gm J. N.	53:	42
663.	H. B., Malmö	15:	—
664.	Onämnd, gm L. P. J., Flättinge	25:	—
665.	O. E., Vånga	10:	—
666.	Auktionsmedel gm M. S., Mora	40:	—
667.	A. B., Källunge	15:	—
668.	Flickornas syförening i Skärfstad gm E. G.	33:	—
669.	G. S., Lidköping, Tionde	33:	73
670.	G. R.	5:	—
671.	H. & E. E., Lindesberg	11:	—
672.	Ett tackoffer gm E. S., Jönköping	5:	—
673.	K. L—ns sparbössa gm d:o	2:	—
674.	Ett löfte åt Herren, Bottnaryd, gm d:o	5:	—
675.	M. B:s sparbössa gm d:o	3:	34
676.	»Kinesernas vänner» i Jkpg gm d:o till I. A:s underh.	250:	—
677.	Tofteryds mfg gm J. C.	100:	—
678.	Insaml. i Klöfverdala missionshus gm J. L.	12:	80
679.	I. A. gm L. H., Norrköping	50:	—
680.	N. M., Skulkarp, Bjerrnum	10:	—
681.	Vånga missionsförsamling gm A. J. A., Torp	50:	—
682.	Ur Marias sparbössa gm S. L., Ystad	6:	—
683.	Arbetsföreningen i Gustafstorp gm O. A.	30:	—
684.	Gm C. N., Stockholm	5:	—
685.	E. B., D:o	10:	—
686.	Ingeborg & Ragnar och A. D., Jönköping	15:	—
687.	Senapskornet i Öfverum gm O. Å.	20:	—
688.	Kollekt i Köping gm E. T.	13:	—
689.	Luth. missionsföreningen i Örebro gm G. L.	80:	—
690.	Vesta syförening gm C. N.	10:	—
691.	Kollekt i Vesta gm d:o	5:	—
692.	Onämnd i Tranås gm K. B.	10:	—
693.	Säby norra syförening gm d:o	50:	—
694.	Vänner i Tranås gm J. J.	5:	—
695.	Vänner i Mullsjö gm C. L.	55:	—
696.	En skuld till missionen, till biblar åt barnen	6:	—
697.	K. O. A., Risinge, Finspong	25:	—
698.	Styrestads mfg gm T. A.	100:	—
699.	Från »En liten syförening i Falun» gm E. E.	220:	—
700.	Ryggestorps mfg gm C. J. E.	50:	—
701.	J. H., Skepsta	13:	26
702.	Sparbössemedel från Lindes krets	68:	70
703.	Skeftesfalis arbetsfören. Ö. Korsberga gm K. A. K.	25:	—
704.	Missionsauktionsmedel från Åbyggeby gm O. N.	32:	—
705.	Malmbäcks mfg sparbössemedel gm A. B.	25:	—
706.	Från O. Torps söndagsskola gm A. D.	6:	25
707.	Ett löfte från A. D., Jkpg	50:	—
708.	Stora Mölarps öresförening gm E. O., Gripenberg.	50:	—
709.	K. F. U. M:s missionskrets, Göteborg, till Böllings underhåll gm A. R.	100:	—
710.	K. E. B. till d.o gm d:o	10:	—
711.	Från Daggryningen i K. M. A. till Frida Prytz underhåll jan.—juni 1904	400:	—
712.	Elisabet Gustafssonsfonden gm d:o till Maria Harms underhåll	45:	—
713.	Gm d:o till skolan i T'ong-cheo-Fu: Rest för 1903	65:	—
714.	N. M. O., Huskvarna	10:	—
715.	Försåld ost gm S. A.	6:	37
716.	Tillägg af d:o	6:	—
717.	E. & H. Js	60:	—
718.	Redbergslids syförening gm B. J. S. N.	25:	—
719.	Normlösa mfg gm C. A. C.	50:	—
720.	3:ne gifvare gm d:o	6:	50
721.	C. A. C.	13:	50
722.	G. J., Styrsö	10:	—
	Summa kronor	6,890:	34

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Herren, din Gud, är midt uti dig, den starke hjälparen. Zef. 3: 17.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1904.

9 Årg. FEBRUARI 1904. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

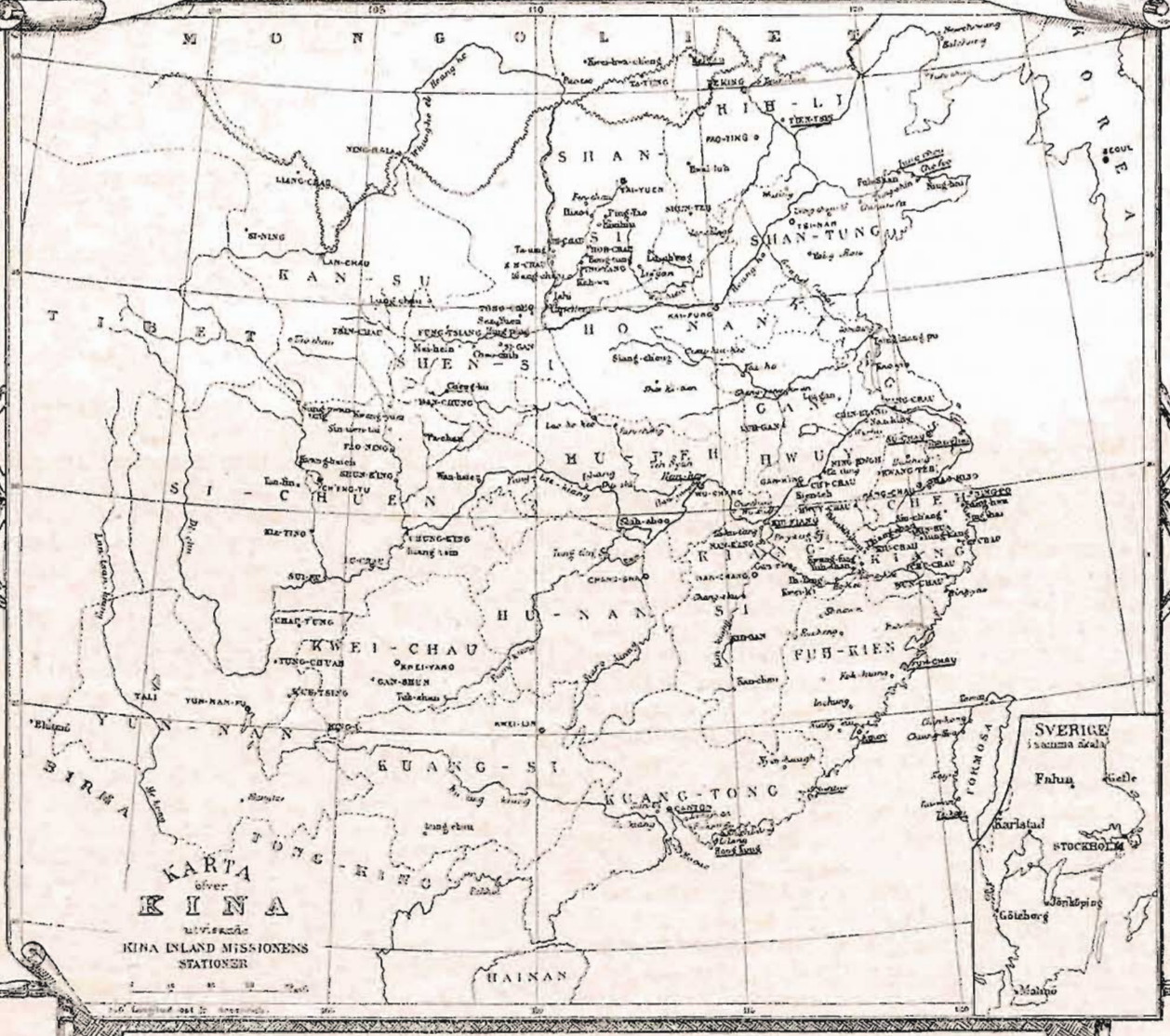

Innehåll:

Samlen ny kraft! — Studentfrivilligmötet i Edinburg 2—6 jan. 1904 — Meddelanden från Redaktionen. — Återvändande missionär. — Med Transsibiriska järnvägen till Kina. — Brefafdelningen. — FörS. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Samlen ny kraft!

Ett i sanning viktigt ord för Guds barn!

Behöfva vi då verkligen *ny kraft?* Ja, visserligen. Vi behöfva *ny kraft* i vårt bönelif, *ny kraft* i betraktandet af Guds ord, *ny kraft* i vårt umgängeslif, ny kraft i våra sysslor. Alla känna vi detta. Men hvad vi här särskildt vilja framhålla, är, att vi behöfva *ny kraft* i vårt missionsarbete.

Den Evangeliska Alliansen har i böneämnena för detta år gifvit uttryck för ett förhållande, som i sanning är ägnadt att väcka våra hjärtan och samveten. Det är nämligen detta ord, vi syfta på: »*Att nitet för missionssaken i någon mån slappats, att ej så många frivilliga krafter erbjudit sig som under föregående år, att det möter stora svårigheter att anskaffa nödvändiga penningemedel.*»

Ev. Alliansen har således vid en öfverblick af ställningen i dess helhet i de kristna länderna funnit, att missionsintresset i någon mån slappats hos Guds folk, och detta vid en tid, då dörrarna till världens alla missionsfält stå vidöppna och tusentals missionärer vända sig till den kristna församlingen med ifrig begäran om förstärkning. Är icke detta ägnadt att djupt förödmjuka oss och gifva oss en kraftig väckelse? Och visar det icke, att vi behöfva samla *ny kraft?*

Men hvarifrån skola vi få kraften? Från *Herren.* Han är all nåds, all *krafts* och all visdoms Gud. Må vi blott söka den! »Den som söker han finner». »Om I mig af allt hjärta söken, skall jag låta mig finnas af eder».

Och hvarigenom skola vi få *ny kraft?* För det första genom att vänta efter Herren i bön. »De, som vänta efter Herren, få en ny kraft.» För det andra genom att göra Guds vilja och verkställa hans ord. När Herren manade sitt folk att återuppbygga Jerusalems tempel, svarade de till en början, att tiden ännu icke var kommen. Men Herren säger dem, att han, ifall de satte *sina* intressen i första rummet, skulle draga sin välsignelse ifrån dem, från sådden, från maten, från drycken och från lönen, samt uppmanar dem att draga upp till bergsbygden och hämta trävirke för att bygga huset, så att han måtte hafva behag däri och varda ärad. När de då lydde Herrens röst, gaf han åt hela folket en *ny kraft.* Han uppväckte ståthållarens ande, öfversteprästens ande och det öfrigblifna folkets ande, och de kommo och gjorde arbetet på Herrens hus. I det att de således verkställde Herrens ord, uppväckte han deras ande, och från den dagen gaf han sin välsignelse.

Om äfven vi rikta våra hjärtan att utföra Herrens ord, skola också vi få ny kraft, få all den rika välsignelse, Herren har i beredskap för oss, och vi skola då kunna behjärta och hörsamma de många rop om hjälp, som komma till oss från våra bröder och systrar ute på missionsfältet både med afseende på personliga krafter och medel.

»Att han ville gifva eder efter sin härlighets rikedom, att I varden stärkta med kraft genom hans Ande till den invärtes människan.» Ef. 3: 16.

Studentfrivilligmötet i Edinburg 2—6 jan. 1904.

De flesta af Sinims Lands läsare torde väl hafva hört talas om den stora rörelse, som i våra dagar genomgår studentvärlden under namn af frivilligrörelsen. Den leder sitt ursprung från det första kristliga studentmötet, som på inbjudan af D. L. Moody hölls 1886 i Northfield.

Några af de då närvarande studenterna frågade sig: »Huru kommer det sig, att så få af våra kamrater ägna sig åt hednamissionen?» Och svaret lydde: »Därför att vi gjort alltför litet för att för dem framhålla missionen som lifsuppgift.» Sedan dess hafva från Nord-Amerika utgått 2,400 akademiskt bildade unga män och kvinnor till skilda missionsfält. Motsvarande rörelse i England tog organiserad form först 1893 efter ett årslangt besök af den ene af rörelsens upphofsmän, Rob. P. Wilder. Sedan dess hafva från Storbrittannien utgått 918 akademiskt bildade missionärer. Mellan 7- och 800 bereda sig f. n. att utgå, och hvarje år komma nya till i skaran af frivilliga. Det var för att lägga den studentgeneration, som nu vistas vid universitetet, missionens sak på hjärtat, som man inbjudit till det stora möte, som hölls i Edinburg de första dagarna detta år. Två föregående möten af liknande slag, det ena i Liverpool 1896, det andra i London 1900, hade burit rika frukter. Så hoppades man, att också detta skulle göra.

Hvar och en, som hade förmånen att närvara och iakttaga den ande af kraft, kärlek, ödmjukhet och stillhet inför Gud, som genomgick mötet från början till slut, kan icke annat än känna sig förvissad om, att dessa förhoppningar skola i rikt mått motsvaras af verkligheten.

Såsom hufvudtalare medverkade den äfven i vårt land kände John R. Mott, som i Guds hand fått vara ett medel till stora väckelser vid universiteten i många olika länder. Också nu buro hans ord prägel af att komma som ett budskap direkt från Gud. De grepo hjärtana mäktigt. Då han talade om, hurusom i denna rörelse bor martyriets ande — »detta är vår största skatt», sade han och belyste detta med exempel både från Afrika och Asien, icke minst från boxarupprorets dagar i Kina — då var icke månget öga torrt i den stora salen. »Och», fortsatte han, »väl kan det hända, att vi icke skola upplefva ett förnyande af boxarupproret, men ingen må tro, att Kina kan vinnas för Kristus utan offret af ännu många lif, kanske genom offrandet af några af de lif, som finnas i denna samling.»

Bland åhörarna voro från brittiska universitet 425 manliga och 284 kvinnliga studenter samt ett hundratal från olika länder, mestadels från Europas kontinent. Dessutom hade infunnit sig ungefär 200 representanter för olika missionssällskap, hemmavarande missionärer m. fl. Antalet deltagare hade med afsikt begränsats, hvilket utan tvifvel var en ur många synpunkter välbetänkt åtgärd.

Förhandlingarna leddes af en ung medicine studerande, T. H. Hodgkin, som hade för afsikt att till

hösten utgå som missionär till Kina. Han fullgjorde sina mycket kräfvande åligganden med en värdighet, kraft och innerlighet, som mycket bidrog att stämma sinnena på det rätta sättet för att mottaga de olika budskap, som af den långa raden af talare framburos till den unga skaran.

Bland de många föredrag och hälsningar, som gjorde ett djupt intryck, må särskildt nämnas en hälsningsskrifvelse, undertecknad af 273 f. d. medlemmar af frivilligförbundet, som nu äro verksamma som missionärer i Kina. De påpekade, hurusom detta rike genom sin enhet i styrelsesätt och språk erbjuder fördelar, som få andra missionsfält äga; hurusom detta folk med sin merkantila begåfning är bestämdt att intaga en framstående plats i denna världshandelns tid; hurusom det nu för första gången från Konfucii dagar vänder sig till utlandet för att lära af detta. De högre missionsskolorna äro öfverfyllda. Ett tusental kinesiska studenter hafva begifvit sig till Japan för att inhämta ytterligare lärdom. Andra hafva begifvit sig till Amerika eller Europa. Nu är tidpunkten inne att taga detta land i besittning för Kristus. Kristlig litteratur håller på att spridas i stor skala, men framför allt behöfves det lefvande vittnesbördet. Hvarje olika slag af begåfning kan här komma till den bästa användning. Ingen vet, huru länge det nuvarande tillståndet kan räcka. Därför behöfvas skyndsamhet och beslutsamhet, men framför allt behöfvas män och kvinnor, helgade och ledda af Guds Ande. Med kraft betonades i snart sagdt alla föredrag, hurusom missionens uppgift är en andlig, en icke blott yttre; äfvenså att huru viktigt det än är, att många gå ut till fältets skilda delar, det icke är mindre viktigt, att de utgående stödjas af en församling i hemlandet, som uppbär dem med bön och andlig kraft såväl som med materiella bidrag, och att därför de af de närvarande, som icke vore kallade till missionärer på fältet, dock hade en mycket stor och viktig uppgift, nämligen att odla missionslifvet i sitt eget hemland.

K. F.

Meddelanden från Redaktionen.

Af Sinims Land för dec. hafva våra vänner inhämtat, att broder *Folkes* hälsa under förliden sommar blef nedbruten genom ett anfall af dysenteri, och att han nödgades resa till kusten för erhållande af läkarevård. Det befanns emellertid, att hans tillstånd kräfde en längre tids hvila, hvadan han tillräddes att återvända till hemlandet. Sedan ett par veckor vistas han på missionshemmet hos sin familj. Sjöresan har verkat välgörande på hans hälsa, och vi hoppas, det må täckas Herren att återställa honom och låta honom ännu länge få arbeta på missionsfältet, där hans gåfva så väl behöfves. Bedjen, kära missionsvänner, med oss härom! — Under Folkes frånvaro har *August Berg* öfvertagit ledningen af arbetet. Bedjen ock för honom, att Herren måtte gifva honom all den vishet, kärlek och kraft, som ett sådant arbete kräfver.

Samtidigt med Folke hemkommo äfven syster *Emma Andersson* och lille *Sven Linder*, som hon vårdat under resan. Äfven de hafva kryat till sig på sjön. Syster Andersson har varit borta från hemlandet nära tio år. Måtte hon under hvilotiden få njuta mycken vederkvickelse till kropp, själ och ande! Äfven hon anbefalles åt missionsvännernas förböner.

Lille *Sven Linder*, som vid afresan från missionsfältet var mycket klen, befanns vid hemkomsten vara fet och knubbig. Han vistas nu hos sin mormor, fru Selma Sjöberg, härstädes. Måtte Herren välsigna honom och höra alla de böner, som hans fader och hemgångna moder uppsändt för honom!

* * *

Fröken *Ida Andersson*, som anlände till Kina de första dagarna af nov., afreste till språkskolan i Yangchau efter en veckas vistelse i Shanghai. Hon och fröken *M. Ramsten* komma att på våren resa upp till våra syskon i norr.

* * *

Broder *N. Högman*, som reste med mr W. B. Sloan via Sibirien, ankom efter en mycket god resa till Shanghai den 9 sistl. dec. Vi hänvisa till hans bref, sid. 12.

Återvändande missionär.

Fröken *Mary Ramsten*, som i närmare tre år vistats i hemlandet, afreste den 2 febr. från Genua till Kina för att åter upptaga arbetet på missionsfältet. Som behofvet af personliga arbetskrafter är mycket stort, är det för våra utevarande syskon en stor glädje att snart få se henne ibland sig.

Genom Sinims Land ber vår utresande syster att till missionsvännerna i Sverige få sända denna afskedshälsning:

Då man med snabba steg närmar sig skilsmässan från vänner och fosterland, förefaller lifvet i mer än vanlig bemärkelse såsom en pilgrimsfärd.

»Jag ser ej den väg, jag skall färdas,
Men min förare känner den.
Och med barnslig tro min hand jag ger
Åt Ledsagaren, som är min vän,
Och allt hvad jag hviskar till honom är:
Slut mig närmare, Herre kär!
Tillåt mig ej att vilse gå,
Med dig skall jag målet nå.»

Men om vi än ej se framför oss mer än ett steg i sänder, så är vägen dess klarare inför honom, som räknat alla våra dagar, och som förbereder deras steg och gärningar, hvilka lyda och förtrösta på honom. Något på förhand uppgjordt program gifver han visserligen ej, men dess rikare och dyrbarare löften, liksom förvissning om att han själf vill vara med och gå framför de sina för att spränga kopparportar och sönderbryta järnbommar samt göra ojämn mark till slättmark. »Då han släpper ut sina får, går han framför dem, och de följa honom.» Hvilken underbar trygghet ingifver ej detta löfte midt under all yttre ovisshet! Han går själf med de sina, och steg för steg under vandringen upprullas nya taflor

för vår inre och yttre blick; vi få skåda ett land med vida gränser, fullt af nya tillfällen och möjligheter i hans tjänst. Må vi därför vara honom trogna under den korta tid, som återstår, ty snart randas evighetens morgon, då dessa dyrbara tillfällen att lida och försaka något för vår Mästare för alltid äro förbi, när vi hunnit till vår tros mål, våra själars frälsning. Får nu afsluta med V. Gossners kraftiga uppmaning till några utgående missionärer. Den passar för dem, som stanna vid trossen, lika väl som för dem, som gå fram i striden:

»Tron, hoppens, älsken, varen brinnande i Anden, uppväcken de döda, fasthållen det I hafven genom bönen, kämpen såsom Jakob! Upp, mina bröder, ty Herren kommer och skall fråga en och hvar: 'Hvar äro hedningarnas själar?' O, låtom oss utan uppskof uppsöka dem och ej dem förutan träda inför Herrens ansikte!»

Under hopp om att få vara innesluten i edra förböner, att Herren må följa mig med sin nåd hela vägen och föra mig lyckligt fram till min bestämmelseort, förblifver jag

Eder i Herren förenade

Mary Ramsten.

Med Transsibiriska järnvägen till Kina.

Resebref från Natanael Högman.

I.

C. I. M. Home, Shanghai d. 15 dec. 1903.

Kära missionsvänner!

Mycken frid i Jesus!

»All min godhet vill jag låta gå framför dig»! 2 Mos. 33: 19.

Detta dyrbara löfte var ett af de många, vid hvilket Herren lät mitt hjärta hvila, när dagen för resan till Kina alltmer närmade sig. Och då de kära vännerna i Alingsås, som kommit ned till stationen för att säga farväl, sjöngo: »Tryggare kan ingen vara än Guds lilla barnaskara», fylldes mitt hjärta af en ljutlig glädje och frid. O, underbara nåd!

Från Stockholm skulle ångf. von Döbeln föra mig öfver till Finland. Äfven här kommo Jesu vänner för att säga farväl och påminna om Herrens löften. Det var lördag afton den $^{14}/_{11}$. När förtöjningarna voro loss, och afståndet från de älskade vännerna på stranden blef allt större, tänkte jag på det dyrbara blodsband, som förenar alla Jesu lemmar i en innerlig förening, och som hvarken af afstånd eller död kan slitas. Strålande af ljus företedde vår hufvudstad en härlig anblick, sedd från ångbåtsdäcket den vackra höstkvällen. Men Jesu pilgrimer vänta efter en stad, långt härligare, som ej behöfver ljus af lampa och ljus af sol, ty Herren Gud lyser öfver dem.» Upp. 22: 5. Måhända blir vår nästa mötesplats där.

Efter en mycket härlig resa anlände vi till Hangö söndags e. m. den 15 nov. Här måste våra saker förtullas. All litteratur granskades mycket noga. T. o. m. en väl inslagen bok med påskrift: »Att öppnas julaftonen», måste visiteras. Som väl var, ansågs ej någon för »farlig». Medan båten låg i Hangö, hade jag en skön stund tillsammans med Herrens vänner där.

Till Helsingfors anlände vi måndagen den 16 vid 1-tiden. Det gamla stolta Sveaborg, beläget vid Helsingfors inlopp, är nu helt och hållet besatt af ryska trupper. I ingeniör T:s hem möttes jag af mycken kärlek och uppmuntran. Bland vännerna i syföreningen, som just då var samlad, hade vi en dyrbar stund, äfvenså hos en norsk familj, som vi efter syföreningens slut besökte.

Vid 11-tiden på kvällen afreste jag med nattåget till S:t Petersburg. Fram på morgonen passerade vi ryska gränsen. Här måste våra saker än en gång visiteras. Men ej så lätt som i Hangö gingo mina böcker igenom visitationen. Hela min kappsäck togs i beslag, och på tyska sade mig tjänstemannen, att jag skulle utfå den i S:t Petersburg, sedan den genomgått censuren där. Vid 10-tiden på f. m. ångade tåget in vid Finska järnvägsstationen i S:t Petersburg. Baron Nicolay, hos hvilken mr Sloan gästade, mötte mig vid stationen. Genom hans medverkan gingo mina böcker lätt och fort igenom censuren. Men det har förekommit, att böcker kvarhållits dagar, ja, t. o. m. veckor. Så bäst är ju att vid resor i Ryssland vara så lätt som möjligt rustad med böcker. I baron Nicolays hem sammanträffade jag med mr Sloan. Vi blefvo här på allt sätt bevisade kristlig kärlek och gästfrihet.

Under vistelsen i S:t Petersburg bodde jag hos en finsk familj. Att gästa hos dem var en verklig vederkvickelse. En afton hade vi offentligt möte i deras hem.

Till »Fästningskyrkan» styrde jag en dag mina steg för att se de kejserligas grafvar. Här voro oerhörda rikedomar samlade af guld, silfver och ädla stenar. En massa helgonbilder, bestrålade af brinnande ljus, mötte ögat nästan öfverallt. Här lågo alla kejsare begrafna från Peter I, och deras begrafningskransar af guld och silfver voro också förvarade här.

Det s. k. »Eremitaget» är ock en af S:t Petersburgs sevärdheter. Det är sammanbyggdt med Vinterpalatset. Här finnas stora, underbara tafvelgallerier liksom ock andra dyrbarheter och fornminnen. Tiden tillät oss blott att flyktigt öfverse det hela.

Fredagsaftonen kl. 8, den 20 nov., afreste vi med nattåg till Moskva. Vi togo här in på hotel »Slavonski Basar», där flera af hotellbetjäningen talade engelska. Här hade vi ju åtskilligt att ombestyra. Våra pass måste påskrifvas. Så behöfde vi förse oss med åtskilligt för vår förestående 14 dagars järnvägsresa.

I Moskva märker man, huru östern och västern mötas. Kyrkorna och katedralerna liksom folket hafva en österländsk prägel. Utanför en af dessa kyrkor pågick vid en mycket trafikerad gata en liflig affärsverksamhet. På trottoaren voro placerade långa bord, belastade med aflatsbref, heligt bröd och heligt vatten. Framför dessa bord stodo jungfru Marias bild jämte många andra helgonbilder. En hel del präster voro ifrigt sysselsatta med att sälja det, som fanns på borden. De förbigående blottade sina hufvuden och gjorde korstecknet. Somliga kysste jungfru Marias hand. Jag gaf akt på en gammal kvinna. Hennes böjda gestalt och tärda drag buro vittnesbörd om lidande och nöd. Hennes trånande blick

söker jungfrun, och fram skyndar hon sig, böjer sig ned och kysser under djup vördnad hennes hand. Var det blott en tom ceremoni? Nej, månne det icke var en odödlig andes längtan efter frid? Och en hvar af oss, som sökt frid i något annat än i Kristus, vet, att hon ej fann, hvad hon sökte. Huru stor är ej vår skuld till dem, som intet veta, som söka frid, men ej finna den!

Lördagen den 21 nov. var snöig och kall. Efter att gemensamt hafva anbefallt oss i Guds hand anträdde vi färden till järnvägsstationen kl. 10 e. m. Vi voro nu fem i sällskap, mr Sloan, mr och mrs Grierson, deras lilla flicka och undertecknad. Mr Grierson har verkat i Kina i C. I. M:s tjänst i 18 år och gick nu ut för tredje gången. Han berättade mig, att han och hans medarbetare jämte sin hufvudstation hafva 40 utstationer med omkring 5 à 600 genom dopet upptagna församlingsmedlemmar. Han trodde, att detta antal snart skulle fördubblas.

I-shï d. 25 nov. 1903.

Älskade missionsvänner!

»— — hvilkens namn är *Underlig, Råd* — —» Es. 9: 6.

Vid tanken på den tid, som gått, sedan jag sist skref något till eder, kan jag ej annat än anföra ofvanstående ord, hvilkas innebörd vi i så rikt mått fått pröfva detta sista halfår. Jag minnes, huru dessa ord åter och åter kommo till mig i början på sommaren, då vi, den dåvarande lilla I-shï-gruppen, gingo här och väntade att få fara upp till grottorna. Hur *underlig* syntes mig ej Herren då, i det han lade hinder på hinder för oss att fara! Hur *underlig* syntes han oss ej sedan, då han strax därpå ryckte våra kära, Naëmi och Gustaf, ur vår krets! Hur annorlunda, mot hvad vi tänkt oss, blef ej denna sommar! Men Herren står bakom det allt, och fast ännu tomrummet efter de hemgångna är så stort, kunna vi ju ej annat än stilla böja oss under hans vilja och glädjas, att de äro bergade, att de fått ro. —

Det var alltid min tanke att få sända några rader från vår sommarbostad och beskrifva den, men nu kom så mycket oväntadt i vägen och gjorde den planen om intet. Gud gaf oss emellertid efter den första svåra tiden verklig hvila och vederkvickelse till kropp och själ, och så fingo vi på nytt erfara sanningen af de ord, vi så ofta sjungit: »Själf han är oss alla dagar nära, för hvar särskild tid med *särskild* nåd.» Under en lång tid höllos vi i oro för lille Sven, som efter sin mors och brors död var mycket klen, men Herren hörde vår bön och skonade den lille till tröst och glädje för hans så hårdt pröfvade pappa och öfriga omgifning.

Med underliga känslor var det, som vi den 7 sept. på aftonen återkommo till detta hem, som vi så glada och förhoppningsfulla lämnat just på dagen 2 månader förut. Men vänliga händer hade i förväg ordnat litet för vår hemkomst, och därigenom förtogs nog delvis det intryck, som eljes skulle varit förhärskande. Det var Emma Andersson, som kommit ett par dagar förut för att ta emot oss, och som sedan stannade här månaden ut, eller tills hon och lille Sven voro färdiga för resan hem i början af oktober. Herr Linder följde sin lille son till vägs några dagsresor, herr Vester flyttade in till Yuincheng, och jag blef ensam på stationen för en liten tid — ensam och dock ej ensam, ty de snälla kineserna göra alltid sitt bästa att hålla en sällskap.

Den 20 oktober fingo vi välkomna syskonen Hahnes hit med Signe Lagergren, som nu läser med lille Ragnar, och så blefvo vi fulltaliga igen, tills det stora höstmötet skulle hållas den 1 november.

Det var ett ovanligt skönt möte från början till slut. Det är så ofta härute, man tänker: »Ack, om våra vänner därhemma kunde se och vara med om det här!» Och det var just min tanke, när vagn efter vagn kom inkörande på bakgården med mötesbesökande. Två, tre dagar innan mötet skulle börja, kommo en del, och hvilken glädje det var att få hälsa den ena lilla gruppen efter den andra välkommen, kunnen I nog förstå. Jag nämnde 1 november, men redan lördagen den sista oktober tog mötet sin början. En stor tältduk var uppspänd ute på kapellgården tätt intill väggen, och sittplatser för männen voro där iordninggjorda. Talarstolen var ock placerad därute men så, att kvinnorna, som nu ensamma disponerade kapellet, väl kunde höra. Det var så högtidligt att komma ut i den tidiga, något kalla höstmorgonen och se en så stor skara andaktsfullt väntande, de flesta långväga ifrån, en del dock sammankallade genom gong-gongen på morgonen. Aldrig tror jag den gamla välkända sången: »Jag vet en port, som öppen står», tyckts mig så härlig som den morgonen, då denna skara af troende eller sökande kineser stämde upp den, ackompagnerade af orgeln. Sedan böjdes våra hufvud i bön, och så talade Hugo Linder en god stund, åskådligt och till hjärtat gående öfver detta ämne: Huru skola vi bedja? Orsakerna till att vi så ofta bedja utan att få, framhöllos så närgående, på samma gång som vi på nytt påmindes om, att Herrens löfte om bönhörelse är osvikligt. »Den som beder, han får.» Följde sedan ett bönemöte, hvilket tydligt visade, att mer än en af de närvarande tagit intryck af hvad som sagts. Ja, det var en god början. Sedan aflöste det ena mötet det andra: predikan på f. m. för alla gemensamt, efter middagen enskildt möte med kvinnorna, medan de troende männen samlades till diskussion öfver åtskilliga församlingsärenden.

Söndagen den 1 november ingick med strålande vackert väder, hvilket mycket gladde oss, då ju dopakten måste försiggå utomhus. Morgonbönen leddes af vår förre evangelist, en liten präktig man, som alltid har något godt att säga om Gud. Vidtog så det s. k. dopförhöret med de af församlingsmedlemmarna föreslagna dopkandidaterna, 3 män och 5 kvinnor. En stor glädje var det att höra deras svar — somligas så frimodigt och klart framsagda, andras mera blygt och tvekande, men ändå vittnande om, att Guds Ande börjat sitt verk i deras hjärtan. Särskildt erinrar jag mig det vittnesbörd, en ung änka afgaf vid detta tillfälle. Hon tillhör sedan flera år tillbaka en hednisk familj, hvilken till en början ej alls ville tillåta henne att samlas med de kristna. Nu ge de henne mera frihet, men naturligtvis erbjuder det stora svårigheter för en kristen kineskvinna att stå som svärdotter i ett hedniskt hem. »Är du beredd att äfven af dina närmaste lida hån och smädelse? Kan du trots deras önskan och kanske befall-

ningar stå fast och ej mer tillbedja afgudar? Är du besluten att trots dina svärföräldrars motvilja undervisa dina tvenne barn i den kristna läran?» voro frågor, som ställdes till henne, och det var stort att höra hennes fasta, bestämda svar. »Ja, ej i min egen kraft men i förlitande på Guds.»

Själfva dopakten försiggick sedan ute i den på kapellgården gräfda dopgrafven. Allt gick så stilla och värdigt till trots den stora mängd af åskådare, som till trängsel fyllde platsen. Det var den första dopakt, jag bevittnat i Kina, och den efterlämnade ett innerligt godt minne. Kära vänner, kommen ihåg våra nydöpta i edra böner, de behöfva uppehållas på allt sätt. Gud gifve, att hvar och en af dessa 8 må bli värdiga Jesu Kristi efterföljare!

Efter middagsrasten höll Axel Hahne en god och kraftig predikan öfver de allvarliga maningsorden i Upp. 3: 14—22, och omedelbart därefter samlades vi med de nydöpta jämte öfriga församlingsmedlemmar till Herrens nattvard. Det var en ljuflig stund, ej mycket blef taladt, men Guds Ande förnams ibland oss. — Denna sköna dag afslutades med ett sång- och vittnesbördsmöte, hvilket nog för oss alla i minnet kvarstår såsom det bästa från dessa båda dagars samvaro. Många från aflägsna byar vittnade om, huru de först kommit i beröring med evangelium, och huru de öfvertygats om sanningen genom ett enkelt vittnesbörd eller därigenom, att de på något sätt fått erfara Guds ingripande i deras lif. Det var så trosstärkande det hela. Mot mötets slut voro de ej få, som reste sig och bådo om förbön, sägande sig vara öfvertygade af sanningen i vår lära samt beslutna att öfvergifva det gamla, falska och att söka *vår* Guds ansikte med flit. Tack och lof och innerlig förbön uppstego ock ur djupet af mångas hjärtan, innan vi skildes denna kväll.

Påföljande morgon i daggryningen började våra långväga gäster bryta upp och rusta för hemfärd. Många hade en dryg dagsresa framför sig. Än en gång förenades vi i bön i kapellet, deras lekamliga behof tillgodosågos, och så följde vi den ena kärran efter den andra ut genom porten. Det kändes riktigt tomt, då de alla farit; det hade varit så kärt se deras glada, vänliga ansikten och känna gemenskap i anden med dessa, som blifvit uttagna ur mörkrets välde och nu beslutat vandra som ljusets barn midt i sin hedniska omgifning. Gud hjälpe dem alla!

Jag behöfver ej säga, att det var en stor glädje att nu kunna förstå, hvad som sades omkring en och vara i stånd att tala litet med kvinnorna. Helt naturligt gick jag i minnet tillbaka till förra stormötet i I-shï, som försiggick ett par dagar efter min hitkomst, och då jag ej förstod ett ord af hvad som sades, endast kunde hälsa dem »Ping-an» (Frid!) då de kommo och foro, samt då jag blef presenterad för alla dessa nya, som kommo och bugade sig för den nykomna.

Ofvanstående dato erinrar mig om, att just ett år på dagen gått, sedan vi nådde målet för vår långa resa förra året. Hur trofast Herren ledt, hjälpt och uppehållit under detta första år i Kina! Visst ha sorgens moln hängt tunga öfver oss, och visst har det i skillsmässans och växlingarnas tider uppstigit ett och annat hvarför i ens inre, men då det varit som mörkast, ha löftenas stjärnor lyst som klarast, och vi *veta*, att bakom allt är det *nåd* och *kärlek*. —

Innan jag slutar mitt bref, måste jag berätta litet om, hur det just nu är här på stationen. Det är verkligen lif och rörelse i hvarje vrå och mer folk samladt, än jag förut sett under någon längre tid här. Axel Hahne har just sammankallat de troende männen i distriktet (d. v. s. så många, som denna tid kunna vara ifrån sina hem) till bibelkurs; på bakgården pågår gosskola som bäst med ett 15-tal elever, söner till troende föräldrar eller »sökare»; så har Hugo Linder en liten grupp af män, som ligga här för att afvänjas från opium och därjämte tvänne sjuka, en man och en kvinna, bägge i förra veckan opererade för fistelgång. Vår dagliga bön är, att de alla må få intryck för lifvet af sin vistelse här. — Herren har ju själf lofvat välsigna allt, som göres i hans namn. Bedjen med oss därom!

Hjärtliga hälsningar till våra kära kommittéledamöter samt till hvar liten grupp eller enskild, som med intresse och förbön följer oss och vårt arbete härute!

»Prisen med oss Herren och upphöjen hans heliga namn! Ty stor är Herren och högligen prisvärd.»

Inez Berzelius.

* * *

(Utdrag ur bref.)

Honanfu den 28 november 1903.

— — — — Angående hus är ännu allt ovisst. Om jag haft medel, hade jag antagligen redan köpt ett, ty flere erbjudanden ha ingått, men att hyra är svårt. Dels synes ingen våga hyra ut hus åt oss, dels äro hyrorna så höga. Som detta hus tillhör staden, och vi ej få betala hyra och ej ha någon säkerhet för, huru länge vi få behålla det, kunna vi ej göra några reparationer eller förbättringar. Det är ej särdeles hälsosamt nu i kölden, och ännu värre blir det, om vi måste vara kvar, tills den varma tiden kommer. Om ingen annan utväg öppnar sig snart, måste jag dock söka ordna det så här, att Beinhoff kan komma hit också, fastän huset är trångt. Det blir som att bo i bås.

Det är för öfrigt glädjande att se, huru förändradt folkets uppträdande är emot i början af året. Antagligen beror detta ej så litet på den inbitne motståndaren, prefekten Ven-ti's bortflyttning men också på det trogna arbete, som Kung Shun-tao utfört här. Han är outtröttlig i att predika och vinna folk genom sitt öppna sätt.

Ett par af sökarne ha också troget stått honom bi i arbetet. Här som på de flesta andra ställen behöfver en sak blott sägas ofta nog för att inför den okritiska mängden stå som sann. Visserligen skall Guds Heliga Ande också begagna sig af detta utsäde att i sinom tid väcka lif i många hjärtan. *Carl Blom.*

* * *

Kinematografbilder

från Sin-an Hsien, Honan.

Denna gång ber jag att få föra läsaren till de trakter, där vi under förföljelsen år 1900 hade glädjen att utså lifvets ord under en kort men minnesrik vecka.

Huru har jag icke längtat att åter få besöka dessa trakter och se några af de ansikten, som då, den oförgätliga afskedsdagen, voro präglade af sorg och förtvifvlan vid tanken på vårt öde. För länge sedan hade jag gjort denna resa, om icke mandarinen i Honanfu uttryckligen hade bedt oss att ej besöka de trakterna, förrän sinnena blifvit lugnare. Folket där var nämligen till följd af skatt-

utpressningar mycket upprördt. Nu, då lugnare tider åter inträdt, föranstaltade vi ett fälttåg på 39 dagar till dessa trakter.

Som vi hade öfver 3 sv. mil att färdas från vårt hem, måste vi förse oss med litet af hvarje till kroppens nödtorft samt med tillräcklig och pålitlig hjälp i arbetet.

Församlingsmedlemmen Feng, som vi bodde hos 1900, hade äfven nu inbjudit oss till sina grottor i Koshang. Han gick alltså en dag före oss för att snygga upp litet där, och så följde hans hustru och barn med oss samt en manlig församlingsmedlem, som skulle hjälpa oss att predika.

Med undran och hopp anträdde vi resan. Skulle vi möjligen äfven denna gång behöfva taga till flykten, eller skulle vi ostörda få resa banéret? Herren gick ju före, och vi följde honom trygga och glada, vissa om, att hvilken utgång vårt företag än skulle få, skulle det ändå »samverka till vårt bästa». Men denna gång skulle vi slippa att åter få upplefva samma erfarenheter, som vi där en gång hade haft. Vi skulle nu få gå »från seger till seger», höjande den hvita fanan.

I Koshang stannade vi inalles 23 dagar, hvarunder vi hade flitiga besök af kringliggande byars befolkning samt hämtades från hem till hem för att bedja för sjuka. I ett hem hade en 16-årig flicka svår ögoninflammation. Med hufvudet doldt under en näsduk, för att dagsljuset ej skulle besvära henne, låg hon där i värk, ifrigt lyssnande till budskapet om Jesus. När vi slutat tala, frågade vi, om hon ville, att vi skulle bedja Gud för hennes ögon, och härpå gick hon med tacksamhet in. Ett par dagar därefter mötte vi samma flicka ute i det starka solljuset utan något skydd för ögonen, som voro alldeles återställda.

I ett annat hem låg en gammal man på sitt yttersta, väntande döden, men utan något hopp för evigheten. Vi berättade för honom om röfvaren på korset, som fick nåd i sista minuten, och bådo honom kasta sig på den Frälsare, som hade dött äfven för hans synder. Han bad oss att åter komma igen, och dagligen fick också en af våra män gå till honom för att bedja och läsa med honom. Han var så klen, att han hade svårt att minnas något, af hvad vi försökte lära honom, men sade: »Namnet Jesus, det kommer jag ihåg». Han dog sedan efter 3 veckor. Vi voro då borta i en annan by, så att vi veta ej, huru hans sista stunder voro. Men när vi sista gången besökte honom, klarnade hans tärda anletsdrag upp, och efterstafvade han en kort bön, som vi lärde honom.

Nu något om en annan plats, kallad Chang-iang, där omkring 20 personer omfattat sanningen. Där voro vi 14 dagar. Gingo till fots dit och eskorterades högtidligt tillbaka i en liten öppen kärra, dragen af två kor, den en sv. mil långa vägen till Koshang. Vi bodde där i en af dessa grottor, som äro gräfda i jorden.

Landskapet omkring Honanfu består nämligen nästan uteslutande af dessa för Kina egendomliga loesformationer. Man ser på långa sträckor ej ett hus, ej en människoboning, blott väldiga åkerfält med dessa jordberg här och där, där människorna rotat sig hålor för att bo billigt och varmt. Stormen kan ej omkullkasta dessa boställder, ej heller kunna »tjufvar grafva och stjäla» så lätt som i ett hus. Man bor flere famnar i jordens djup, och vid trappnedgången är en stark dörr anbragt. När man håller ett möte på en sådan grottgård, tjänstgör åkerfältet däruppe såsom läktare. Medan vi voro i Chang-iang, var det hundraden och åter hundraden, som stodo däruppe, uppmärksamt lyssnande till sången och förkunnelsen af ordet nedifrån grottgården. De troende på denna plats voro bibelkunniga. De hade studerat sina biblar så, att de ofta i sina böner kunde säga till Gud: »Du vet, Herre, att i det kapitlet och den versen har du sagt så, och i det kapitlet och den versen har du lofvat det och det.» Bland dessa troende fanns också en gammal gumma, som snart fyller sitt sekel; hon var nära 98 år gammal. Nu i sena åldern har hon blifvit fattad af sanningen, såg så barnafrom och lycklig ut. Hon bad en liten bön, som hon själf författat; den lydde ungefär så här: »Tack, gode Gud, att du tagit bort mina synder och gifvit mig frid i mitt hjärta, som förr var så fridlöst! Hjälp nu den gamla gumman att endast tala goda ord.» Hon kunde äfven några sångverser utantill men var mycket döf. Mycket vore att säga om dessa kära kvinnor, som för att kunna få tid att emottaga undervisning om dagen, måste använda natten till att spinna den bomull, hvaraf de skola väfva och förfärdiga vinterkläder. Deras ifver att lära och deras kärlek var hjärtgripande.

Vid vår afresa gräto de alla så, att de narrade både oss och männen att fälla tårar. *Bedjen* för de troende i Chang-iang, Koshang och Hotong!

Mitt bref är nu redan för långt, och får jag därför denna gång ej vidröra vårt besök i Hotong, men hoppas att en annan gång vid ett nytt besök där få skrifva något om den platsen.

I sanning, »skörden är mycken, men arbetarne äro få.»

Hvilken glädje erfar man ej, då man ser, huru ordet emottages i beredda hjärtan, och huru hungrande själar mättas och tillfredsställas vid Frälsarens bröst!

Kom du, som sysslar med konst och litteratur, det är skönare och mer förädlande att se, huru en af synden fördärfvad evighetsvandrare småningom återfår den gudomliga prägeln, och mer bildande att studera en medmänniskas själsstrider för att kunna i rätta ögonblicket räcka henne en varligt hjälpande hand.

Kom du, som nöter bort din tid med sport och ungdomslekar, här får du motion.

Kom du, som arbetar dig trött på kontoret eller i verkstaden, du slipper här att arbeta med döda ting.

Kom äfven du, som predikar ut dig för öfvermätta, kritiserande och af tidsandan berusade så kallade kristna. Kom hit, och du skall lära dig att »lefva Kristus», och ej endast att tala om honom.

»Och jag sökte ibland dem någon, som kunde bygga mur eller taga plats i remnan emot mig till landets försvar, på det att jag icke skulle fördärfva det, men jag fann ingen», Hes. 22: 30. Må Herren ej behöfva klaga så öfver dig och mig! *Sigrid Engström.*

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

Böneämnen:

Haichow. 1) Om lämpliga personer att förestå opieasyler i distriktet. 2) Om ett större begär hos de troende att lära känna den Heliga Skrift. 3) Att Herren måtte

öfvervinna människofruktan hos de tusenden i våra distrikt, som äro öfvertygade om evangelii sanning.

Tongcheo. 1) Om Herrens ledning med afseende på ett möjligen förestående utbyte af hus. 2) Om välsignelse öfver flick- och gosskolorna. 3) Om Guds Andes kraftiga påverkan på tvänne anställda lärare.

Honan Fu För en äldre lärare, som nu af hela sitt hjärta omfattat tron på Jesus, att han må blifva beståndande.

Han-ch'eng. Om välsignelse öfver den nyöppnade stationen i Ho-iang.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Januari månad 1904.

N:o.		Kr. Ö.
1.	Betlehemskyrkans barnmissionsförening till underhåll af två skolflickor gm L. H.	90: 00
2.	Från Klöfverbladet i Örebro gm A. L., till infödd evangelist	150: —
3.	Till en skolgosses underhåll från d:o	50: —
4.	Sparbössorna i Hvetlanda missionshus annandag jul gm P. E. P.	25: —
5.	Från Torps i Myresjö syförening gm d:o	30: —
6.	N. M. J. gm N. P. P., Piistorp	4: —
7.	N. P. gm d:o	2: —
8.	P. P. gm d:o	1: —
9.	Söndagsskolan i Korsvägen gm H. I., Elgarås	3: —
10.	G. P:s sparbössor gm d:o	5: —
11.	M. N., Skulkarp, Bjerrnum	25: —
12.	Rogla kvinnoförening gm L. M., Tenhult	22: —
13.	V. Skärstads söndagsskola gm A. D., till hednabarnen	8: 57
14.	Britas sparbössa gm P. J., Sigtuna	2: 50
15.	Från söndagsskolan i Ateneum gm K. N.	35: 61
16.	K. N.	10: —
17.	O. L., Gäfle, sparbössemedel	21: 20
18.	A. J., Alingsås	25: —
19.	C. V. C., Töreboda	10: —
20.	Olofs sparbössa	5: 80
21.	Sparbössemedel gm C. U., Vernamo	57: 89
22.	E. B., Stockholm	10: —
23.	Sparbössemedel i Stockholm	361: 66
24.	Gm J. B., Ö. Verlinge, Skyttsvemmerlöf	13: 19
25.	K. F. U. K., Torpa	25: —
26.	Sparbössemedel från Folketorp, däraf från söndagsskolbarnen kr. 2,72, till Vesters och Hahnes underhåll gm G. L.	67: 32
27.	Sparbössemedel från Bor gm J. G.	20: —
28.	A. L. gm J. W. H., Finspong	5: —
29.	Missionsaskemedel från Tranås med omnejd gm K. B.	157: 84
30.	Säfsjö syförening gm Chr. A.	25: —
31.	A. J. P., Torsåker	25: —
32.	Systrarna R., Stockholm	25: —
33.	Sparbössemedel från Styrsö-Tånge gm P. P.	77: —
34.	Kollekt vid skördefest i Simtuna m. m. gm A. H.	25: —
35.	Kollekt i Storbo skola gm d:o	5: —
36.	Alaryds syförening gm K. A., Aker	20: —
37.	Ljungbergs d:o gm d:o	25: —
38.	Valingsberg d:o gm d:o	25: —
39.	M. B:s sparbössa	12: 25
40.	T-ies d:o	22: 50
41.	Sparbössemedel från Donsö gm O. B.	72: —
42.	Från Hofva gm H. B.	31: 50
43.	Tackoffer	35: —
44.	Flickornas syförening i Skärsta gm E. G.	30: 65
45.	N. S. gm d:o	3: 25
46.	Sparbössemedel från Skepsta gm C. D.	63: 05
47.	C. F. O., Huskvarna	5: —
48.	Hedtorps sparbössa	24: —
49.	C. H:s sparbössa, Hedtorp	6: —
50.	R:s missionsask gm C. O. K. Linköping	5: 40
	Trpt kronor	1,806: 18
51.	Kollektpenningar gm d:o	—: 25
52.	R. W., Trädet	4: —
53.	A. F. T., Stockholm	60: —
54.	F. H.	3: —
55.	H. B.	5: —
56.	J:s missionsask gm K. B., Tranås	15: 19
57.	Esters d:o	21: 66
58.	Naemis d:o	19: —
59.	Marys d:o	21: 50
60.	Jönköpingskretsens ynglingaförbund till H. Linders underhåll för 1903 gm K. A. R.	1,000: —
61.	H. W:s sparbössa, Stockholm	51: —
62.	L. F. H., Bjurbäck	4: 67
63.	Linderås södra mfg gm A. A. C.	25: —
64.	T. S. gm M. B., Ödeshög	4: —
65.	M. K., Råby gm d:o	5: —
66.	J. S. gm d:o	10: —
67.	En glad gifvare gm d:o	10: 50
68.	Tjurtorps mfg gm d:o	47: 20
69.	Tjurtorps söndagsskolas sparbössor	1: 57
70.	Ransby böneförening för Kinamissionen gm A. L.	135: —
71.	A. L., Sollerbrunn	26: 76
72.	Missionsvänner i Undersåker gm J. A., Hålland	22: 05
73.	Sparbössemedel	4: 18
74.	Möne och Vånga mfg gm F. A., Elmstad	60: —
75.	H. F:s sparbössa, Kumla	5: 40
76.	Ryds mfg gm A. L., Ryd	60: —
77.	Sparbössemedel gm G. W., Räppe	31: 33
78.	D:o från skolbarnen gm d:o	4: 09
79.	K. S., Arvika	10: —
80.	Gripenbergs mfg gm G. F.	20: —
81.	Från Flisby gm G. W. N.	50: —
82.	D:o söndagsskolan gm d:o	8: —
83.	Onämnd i breflådan	10: —
84.	Hellestadskretsens syförening	25: —
85.	I. L., Södertelje	17: 91
86.	N—gs sparbössemedel, Kramfors	5: —
87.	K. F. U. M:s missionskretsar till E. O. Beinhoffs underhåll, (Stockholms K. F. U. M., norr kr. 109,84, söder kr. 70; Bollnäs d:o kr. 15, Malmö d:o kr. 107, Y. A. d:o kr. 10; Karlskrona d:o kr. 89,98; Vesterås d:o Y. A. kr. 5; Gefle d:o kr. 100)	506: 82
88.	H. A., Köping	5: —
89.	A. J:s sparbössa Holsby gm P. E. P., Hvetlanda	12: —
90.	G. R.	5: —
91.	E. W., Åsen, Strengseryd	30: —
92.	Från några vänner i Herren till infödd Bibelkvinna gm H. S.	50: —
93.	A. B:s sparbössa	11: 16
94.	Ida och Edla	30: —
95.	Gm J. B., Ö. Verlinge, Skyttsvemmerlöf	8: 40
96.	N. A. R., Sorsele	4: —
97.	A. Hbm, Hvetlanda	5: —
98.	F. M. H:s sparbössa	4: 80
99.	A. E., Vesterås	10: —
100.	K. F. U. M:s missionskrets Vesterås, till E. O. Beinhoffs underhåll gm I. S.	12: —
101.	Ur M. W:s sparbössa	10: —
102.	O. G., Säby gm K. B., Tranås	30: —
103.	Krogstorps och Sulegångs syförening	15: —
104.	S. L:s sparbössa gm M. T., Mariestad	4: 20
105.	Hakebo mfgs sparbössa gm G. S., Hakebo	40: —
106.	Sparbössemedel från Nora gm H. D.	60: —
107.	M. S., Västervik	4: —
108.	Halsjöbo syförening gm G. L.	50: —
109.	C. L. T. Tackoffer	50: —
110.	L. U., Stockholm, sparbössemedel	30: —
111.	Sparbössemedel från missionsvänner i Göteborg gm A. R.	50: —
	Summa kronor	4,646: 82

Med varmt tack till hvarje gifvare.

»Men de skola erfara, att jag, Herren, deras Gud, är med dem, och att de äro mitt folk.» Hes. 34: 30.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1904.

9. Årg. MARS 1904. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

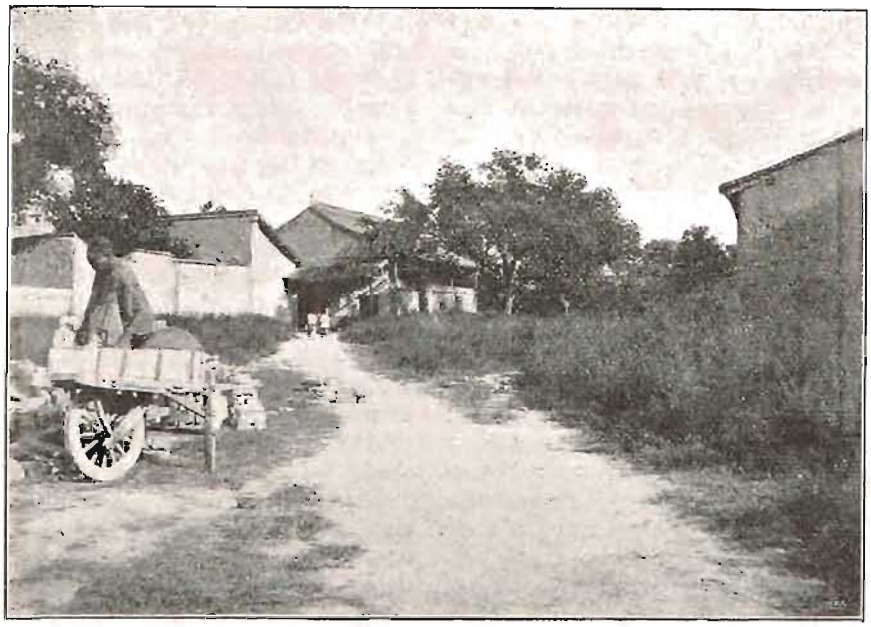

Den nyinköpta gården i Yuincheng.

Innehåll:

Kära missionsvänner! — Med Transsibiriska järnvägen till Kina. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning. — Julklädorna. — Meddelande.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Kära missionsvänner!

Tacken Herren, åkallen hans namn! Förkunnen bland folken hans gärningar!

Åter nalkas tiden för vår missions årliga bönemöte den 14 mars, och vi få därför inbjuda våra kära medarbetare och vänner att i trons förbön med oss frambära för Herren såväl de tacksägelse- och böneämnen, som i sådan afsikt blifvit hemsända af våra syskon ute på missionsfältet, som äfven dem, Herren lagt på våra hjärtan rörande hemarbetet. Det är i sanning en stor nåd, att vi, ehuru vi äro stoft och aska, få göra våra begär kunniga inför honom.

Men då vi träda inför Herren, så vilja vi gå fram inför hans ansikte med tacksägelse. Herren har i sin nåd och trofasthet i så rikt mått välsignat arbetet under det gångna året, att vi hafva mycket att tacka honom för. Syskonen på fältet hafva fått arbeta i ro, och Herrens Helige Ande har varit verksam ibland folket. Vid höstens stormöten döptes i i T'ong-cheo Fu och Ueinan 13, i Han-ch'eng 6 (6 äfven i våras), i Yuincheng 3, i Puchow och Haichow 12, i Ishi 8, i Sinan Hsien 7 (17 i våras), i Iongning 5 (3 i våras). De döptas antal under året är således större än under något föregående år eller sammanlagdt 80, hvilket är mycket att glädja sig åt, isynnerhet då man tar i betraktande den korta tid, som förflutit sedan förföljelsen.

Många äro intresserade och hafva låtit anteckna sig såsom forskare i läran. Så har br. Bergling 41 sådana forskare på sin lista, och antalet på de öfriga stationerna är ganska stort. »Ja, tusenden i våra distrikt äro öfvertygade om evangelii sanning», berättar oss br. Berg, och i ett bref från Yuincheng, dateradt den 6 jan. detta år, skrifver br. Sandberg: »Herren gläder våra hjärtan mycket genom den villighet att lyssna till evangelium, som förmärkes här. Mycket folk kommer hvarje söndag, och många synas angelägna om frälsning. Herren vare tack och lof, att vi få vara hans budbärare!»

Allt detta jämte mycket annat, som vi här ej kunna upprepa, bör ju uppmuntra oss till innerlig tacksägelse till Herren.

Men vi hafva också mycket att bedja Herren om, att åkalla hans namn för rörande arbetet. Behofven af personliga krafter och medel äro mycket stora, om den lofvande skörden skall kunna inbärgas, och af brödernas bref framgår, att de hysa bekymmer och oro, emedan tillgångarna i berörda afseenden icke äro tillräckliga.

De troende — såväl i hemlandet som på missionsfältet — behöfva i sanning lifvas mer af Guds Helige Ande, om vi skola kunna fylla den uppgift, som Herren sätter oss före. Själafienden lägger ut sina snaror och garn för att leda vår uppmärksamhet bort från målet: vår tillväxt i tron och kärleken och själars frälsning. Att åkalla hans namn är det enda, som gifver seger. Må våra hjärtan då varda fulla af sådan åkallan!

Vi hoppas, att det skall lyckas våra kära medarbetare och vänner att på missionens bönedag här och där i landet samla några Guds barn till bön om rik välsignelse öfver Kinas missionsfält. Tiderna äro så allvarliga, att det kräfves samfäld bön, bön i den Helige Ande. Vi hänvisa till tacksägelse- och böneämnena (sid. 23).

Och till sist, må vi uppmuntra hvarandra med löftet: »Herren är när alla dem, som åkalla honom, alla dem, som med allvar åkalla honom. Han gör, hvad de begära, som frukta honom. Ja, hans öron akta på deras rop.» Detta betyder *seger* för missionen i Kina.

Med Transsibiriska järnvägen till Kina.

Resebref från Natanael Högman.

II.

Det var med ett visst intresse, vi väntade att få se »Sibiriska expresståget», som nu skulle blifva vår bostad under 14 dagar. Vid järnvägsstationen var lif och rörelse. I tredje klassens väntsal voro bord och bänkar placerade i rader, så långt utrymmet tillät. Här drucko och åto dessa smutsiga ryssar dels ur medförda förråd, dels af det, som fanns att köpa i väntsalen. Somliga lågo på golfvet, lutade mot sina klädbylten, och sofvo i all sköns lugn och ro. Framför helgonbilden gjorde några korstecknet och blottade sina hufvuden. Luften var uppfylld af tobaksrök och larm, och det var nog att vara därinne ett par minuter för att längta ut.

Så ljöd klockan först ett slag, så två, slutligen tre, alla med en stunds mellanrum. Under tiden såg man på perrongen gripande afskedsscener. Det var ej en vanlig liten järnvägsresa. Natt och dag under 14 dagars tid skulle detta tåg föra oss allt längre bort från hem och älskade. En ung ryss, marinofficer, kämpade för att tillbakahålla sina tårar. En åldrig tjänsteman, förmodligen hans fader, gaf honom afskedskyssen och tog honom i famn; därefter gjorde han korstecknet öfver sonens bröst och gaf honom ännu ett famntag. Så ljöd signalen, och tåget satte sig i rörelse. För oss var det nu tid att gå till hvila. Vi hade en kupé för oss själfva. Kupéerna äro så inrättade, att ryggstödet kan slås upp och bilda en andra bädd, gifvande sofplats åt fyra personer i hvarje afdelning. I hvarje vagn finnes en man, som bäddar och för öfrigt passar upp efter de resandes önskan. Fyra gånger under fjorton dagar fingo vi nya lakan och örngått. Tågen upplysas med elektriskt ljus. Utom en elektrisk lampa i taket finnes en lös elektrisk bordslampa, hvilket möjliggör läsning och skrifning under de långa kvällarna. En mycket treflig restaurationsvagn medföljer, där man får mycket god mat hela vägen till efter förhållandena moderata priser. Genom elektrisk ringledning står hvarje afdelning af tåget i förbindelse med såväl restaurationsvagnen som med vaktmästaren i den vagn, man själf medföljer. Efter önskan kan man blifva serverad té, m. m. i den kupé, man innehar. Då tågen framdrifvas i moderat

hastighet, och de långa boggievagnarnas fjädrar äro ganska mjuka, går det rätt bra att sofva under nätterna. Kupéerna uppvärmas väl, ja, ibland för mycket.

Söndagen var mulen och dyster. Vi reste öfver stora slätter, till största delen odlade. Här och där syntes en bondby med sina låga, mycket bristfälliga kojor. En storslagen bro var byggd öfver Wolga, ett afbrott i enformigheten. Färden öfver Uralbergen var ganska intressant, men, som vi passerade en del af dem nattetid, kunde vi ej se så mycket. Vi närmade oss nu Sibirien. Cheliabinsk är en gränsstad till Sibirien, där tåget stannade så länge, att vi hunno se oss omkring och röra på oss. De sibiriska städerna se mycket anspråkslösa ut. Husen äro af trä, byggda i en våning, och täckta med halm. Här och där finnes ett bättre hus, och man ser ibland en moské med sina förgyllda kupoler.

Nu ångade tåget fram öfver de ofantliga sibiriska stepperna. Så långt ögat nådde, såg man ej annat än den öde heden. Då solen försvann långt borta vid horisonten, hade scenerier mycken likhet med en solnedgång på hafvet. Här och där var en vaktstuga, någon buske eller några små träd. Och midt i denna ödemark sutto vi nu i all bekvämlighet vid vårt eftermiddagsté, som vi själfva kokat på en spritlampa i vår lilla trefliga kupé, upplyst af två elektriska lampor.

Söndagsmorgonen den 29 nov. anlände vi till Irkutskt. Det är en ganska stor stad, som i likhet med alla öfriga städer i närheten af järnvägen blomstrat upp ofantligt den sista tiden. En timmes järnvägsresa från Irkutskt förde oss till Baikal-sjön. Här måste vi byta om tåg och gå öfver sjön med ångfärja. Hela vägen från Moskva hade vi bott ostörda i en och samma kupé, så vi började nästan känna oss hemma där. Det var en kall och stormig dag. Den fallande snön klädde landskapet i hvitt, påminnande om Sveriges härliga vinter. Färden öfver tog omkring $3\frac{1}{2}$ timme. På andra sidan stod ett tåg färdigt att taga emot oss och föra oss hela vägen till Kina. Detta tåg var trefligare än det förra, vagnarnes gång mer behaglig, och det var ej så fullt med passagerare. Kupéerna voro något mindre men desto flera, hvilket gaf oss ännu bättre förmåner, ty vi behöfde nu ej vara flere än två i hvarje kupé. Scenerierna voro här mer omväxlande, landskapet bergigt och skogbeklädt. Här var det mycket kallt, omkring 30° C. Här började vi få se kineser vid stationerna, först några få, så allt flera, allt eftersom vi närmade oss Mandschuriet. De arbetade i rysk tjänst med skogshuggning o. s. v. I norra Mandschuriet gick järnvägen öfver höga berg. Tåget kröp så sakta uppför med ett lokomotiv framför och ett efter, som sköt på. Då vi nått höjden, hade vi en härlig utsikt. Genom detta berg bygges nu en tunnel. Långt nere i dalen sågo vi järnvägslinjen fortsätta sin väg hän emot kusten. På bergsluttningen var linjen lagd i zigzag, och det var mycket egendomligt att färdas utför dessa vilda berg, sittande i en modärn boggivagn vid middagsbordet. När vi lämnat dem bakom oss, gick färden öfver stora kuperade grässlätter. Här gingo stora hjordar af kameler, hästar, nötkreatur och får omkring för att söka sig föda. Marken var täckt af ett tunt snötäcke. Äfven här var mycket kallt. Alltmer närmade vi oss det odlade Mandschuriet, och de två sista dagarna af resan foro vi öfver bördiga åkerfält, här och där beströdda med byar. På fälten voro män och kvinnor i arbete, och på vägarna färdades stora rader af åkande och ridande. Vid stationerna samlade sig alltid åtskilliga kineser, understundom i stora hopar, för att beskåda tåget. Hela järnvägslinjen och alla stationerna bevakades af ryska soldater, som alla buro sitt gevär på axeln och bajonetten påskrufvad.

Lördags morgonen kl. 7 den 5 dec. anlände vi till Dalny, järnvägens slutstation, belägen nära Port Arthur. Här hade ryssarne redan hunnit bygga en liten stad efter europeiskt mönster, så det var ej mycket, som påminte om Kina vid färden igenom gatorna. Dock var det en verklighet, att vi voro i Kina. Den känsla, som besjälade oss alla, var, att Kina nu kommit oss ofantligt mycket närmare än förr. På 14 dygn hade vi tillryggalagt den långa vägen från Moskva, och ändock gick tåget öfver hufvud taget ej fort, stundom mycket långsamt. Med hänsyn till de förbättringar, som nu vidtagas, torde tågen på denna sträcka inom kort komma att köras betydligt fortare. Vi voro alla mycket nöjda med vår resa och tacksamma mot Gud för all hans godhet mot oss. För min egen del kände jag mig mer uthvilad, än när jag började resan. Men detta hade nog sin grund i mångas förbön.

Onsdags efterm. den 9 dec. anlände vi till Shanghai och blefvo kärleksfullt mottagna vid C. I. M:s hem. För oss, svenskar, är det särskildt kärt att nu komma till Shanghai, sedan missionär Rydberg med fru, tillhörande Skandinaviska Alliansmissionen, fått sin verksamhet där. De göra sig älskade af alla genom sin uppoffrande och utgifvande kärlek och gifva oss, som behöfva deras tjänst, mycken anledning att tacka Gud för dem.

Efter några dagar af mycken välsignelse i Shanghai fortsatte jag hit till Ganking för att på C. I. M:s språkskola studera språket någon tid.

Det är öfverväldigande att se dessa skaror af hedningar och den nöd, som här råder, en nöd, som är långt större, än vi hemma kunna föreställa oss. Hjärtat gripes af längtan att kunna tala till dem om Kristus, och fylles på samma gång af innerlig tacksamhet för den stora nåden att få gifva sitt lif för dem, som intet hört.

Med innerlig tacksamhet för all förbön,

Eder i Mästarens tjänst lycklige

Nath. Högman.

Brefafdelningen

Han-ch'eng den 10 nov. 1903.

I Herren älskade missionsvänner!

Nåd och frid föröke sig hos eder!

»*De gå åstad och gråta och bära ut ädel säd men komma med glädje och bära sina kärfvar.*»

Gud har gifvit oss den glädjen att äfven i år få inbärga några höstkärfvar. Vårt höstmissionsmöte slutades

den 2:dra dennes, och fingo vi bland 36 sökare i församlingen upptaga 3 män och 3 kvinnor. Till sökarnes antal fingo vi ock lägga 11 nya. På deras lista ha vi alltså nu 41 namn. Dessa kunna sägas vara i *noten*, i det de med få undantag ständigt komma till våra gudstjänster. Vi vilja icke vid uppgifvandet af detta antal söka någon egen ära. Hvad vi mena därmed är att likt Petrus, då han på Jesu befallning med sin not hade omslutit en stor skara fiskar, *vinka till våra stallbröder att komma och hjälpa oss draga noten i land.*

Käre broder eller syster, vill du icke komma oss till hjälp? Vill du icke åtminstone *en* gång *draga ett kraftigt tag med oss i bönetågen*, att vi måtte få noten med dess innehåll i land?

Äfven de nydöpta 6 äro svaga och behöfva förbön. Dock, det kunna vi säga om dem, att likt ynglingen, som Elisa uppväckte, hafva de gifvit lifstecken från sig, ty vi ha hört dem alla »nysa» mer än »7 gånger» samt sett dem »slå upp ögonen».

En annan glädjande nyhet är, att Gud under sommaren och hösten gifvit oss tillfälle att hyra två mindre och ett större hus på synnerligen lämpliga platser i vårt distrikt. Dessa vilja vi göra till evangeliseringscentra för att sedan med större lätthet kunna nå det oss tilldelade fältet i dess helhet.

På en af dessa platser ha vi redan öppnat en dagskola under ledning af vår gamle bepröfvade evangelist Ki (en kinesisk fil. kand. och 5-årig församlingsmedlem). Han har ock fått sig ålagdt att såsom äldste samtidigt taga vård om våra nydöpta och den ständigt växande lilla skaran af intresserade.

Till de andra platserna ämna vi missionärer växelvis resa omkring och stanna längre eller kortare tid.

Det stora sist hyrda huset ligger i Ho-iang-Hsien, en grannstad till Han-ch'eng, belägen 5 sv. mil söder om oss. Ho-iang med dithörande landsdistrikt räknade för något öfver 30 år sedan omkr. 700,000 invånare. Vid den stora hungersnöden för 25 år sedan och den sista för 3 år sedan säges emellertid betydligt mer än halfva befolkningen ha utdött eller utvandrat. Bland denna stora kvarlefva veta vi blott om 2 här döpta personer, som känna Herren, och några få, som börjat söka att lära känna honom.

Husen i Ho-iang äro i allmänhet i jämförelse med Han-ch'engs synnerligen dåliga, men det hus, Herren där gifvit oss, säges vara det bästa privata hus i staden. Det har det gynnsammaste läge samt 8 rymliga rum, hvaribland ett, som är högt och luftigt, kan tjäna som samlingssal. Om Aug. Berg kunde afvara ett par systrar, skulle vi genast öppna det som station, men därtill säger han nej! »Jag begriper ej, huru jag skall få alla stationernas behof af systrar fyllda», sade han till mig på vårt missionsmöte. Ja, om jag nu hade 4 arbetsföra systrar till, förutom de 3, som äro stationerade i Han-ch'eng, skulle jag räkna de *närmast trängande* behofven som fyllda. De skulle ändå *alla få gå på banade stigar.*

Evangelister behöfver jag ock flere, enär inga bröder från hemlandet komma mig till hjälp. Ja, inom mig *ropar* det: »Jag måste ha dem för att utplantera dem på ofvan nämnda centra. Fylld med tacksamhet mot Herren, kan jag säga, att vi redan äga »råämnena». Vi ha i församlingen såväl lärde som i samhället högt aktade män, somliga mer mognade än andra, som lofva synnerligen godt för framtiden. Sju af medlemmarne har jag användt til att leda söndagsgudstjänsterna på utstationerna. Några af dem predika — åtminstone för en viss publik — bättre än jag. Men efter den nyss öfverståndna hungersnöden äro deras ekonomiska förhållanden sådana, att de *ej kunna* tjäna oss för beständigt utan underhåll.

Förlåt, att jag frågar — jag tror Herren ger mig rätt därtill — om ingen af mina läsare skulle känna sig manad att personligen underhålla en evangelist för detta distrikt, eller, om förmåga därtill saknas, att intressera andra i detta syfte. En evangelists underhåll belöper sig till inemot 150 kr. om året.

Byskolor (dagskolor) åstundar jag ock högeligen att få öppna rundt omkring i distriktet i den mån, som Herren förser med lärarekrafter och medel. Flere lämpliga krafter finnas redan, men af brist på medel har jag hittills ej kunnat öppna mer än en skola. Sådana skolor behöfde ej kosta oss mer *i ett för allt* än 140—180 kr. per år. Att Herren skall förse med medel, är jag viss om, äfven om han ännu en tid vill pröfva vår tro.

Så behöfde jag för distriktet en manlig medhjälpare, som kunde åtaga sig öfverinseendet öfver dessa skolor jämte det, att han på distriktsstationen förestode en fortsättningsskola, hvarifrån vi finge uttaga våra evangelist- och bibelkvinnoämnen för att sända dem till den uppfostringsanstalt för utbildning af infödda medhjälpare, som jag *hoppas* Gud snart, *ja, mycket snart*, skall sätta oss i stånd att upprätta för fältet i dess helhet. Om en sådan kamrat har jag bedt och beder, *och vill jag bedja*, till dess Herren sänder honom.

Gifve Gud, att dessa under bön nedskrifna rader må glädja eder, som stån vid trossen, samt bära frukt för Han-ch'engs missionsdistrikt.

I Kristi kärlek, eder förbundne
Robert Bergling.

* * *

Puchowfu den 12 dec. 1903.

Kära missionsvänner!

Det sista af våra höstmissionsmöten gick af stapeln den 8 nov. Det första hölls i *Haichow*, det andra i *Puchow* och det tredje i *Ruich'eng* å på hvarandra följande söndagar. Stora skaror kommo tillsammans och *12 personer döptes* — de flesta efter att ha stått på prof sedan före den stora förföljelsen 1900. Låt mig nu berätta

något om de nydöpta.

Bland dessa märka vi i Haichow trädgårdsmästaren *Chang* och hans unga *hustru* (som årligen förse vårt hushåll med svenska trädgårdsväxter, tomater o. s. v.). De visade stor ståndaktighet under förföljelsen och *återlämnade 11 täl nödhjälpsmedel*, emedan de kände sig ej kunna mottaga Herrens penningar, under det de bebodde hus, tillhörigt ett afgudatempel. Vidare gamla kära fru *Ien*, tillhörande en välbärgad landtbrukarefamilj i staden. Hon är så godt som ensam troende i hemmet bland tvänne söner och sonhustrur och har det rätt trångt.

I *Puchow* (numera poststation, belägen i provinsens sydvästra hörn) döptes den första kvinnan jämte tre män. Broder *Li* blef nästan lam i benen, kort efter sedan han fick intresse i evangelium, hvarför han fick uppbära mycken

försmädelse af sina hedniska anförvanter. Han är nu af Herren nästan helad.

Verksamheten i Mei-ti

skall flyttas till *Ruich'eng* (20 kilometer därifrån), hvilken stad tills vidare blir utstation, d. v. s. utan residerande utländsk missionär. Detta distrikt kommer att besökas hvarje månad från Haichow. Här döptes 5 personer — två kvinnor och 3 män — bland hvilka särskildt märkas f. d. uppbördskommissarien i rådhuset, *Liu*, och f. d. trollkvinnan, madam *Üen*. I den förres förmögna hem hölls missionsmötet. Sedan flera år intresserad i evangelium, har han till följd af samvetsbetänkligheter lämnat sin inkomstbringande post i rådhuset. Ryktet, om att han blifvit en kristen, är vida kändt. Han är en stilla och ödmjuk Herrens lärjunge, som använder mycken tid till bön och betraktelse. Han kom till tron — genom att

se Guds omskapande makt

hos en kristen släkting.

Vår syster *Üen* har i hemmet fått lida mycket (både hugg och slag) af sin otrogne man. Denne, som står i oloflig förbindelse med en änka, har äfven gjort försök att mörda sin hustru. Vi funno oss föranlåtna att öfverlämna honom i rättvisans händer, på det de måtte bli lagligt skilda. Mandarinen har sedan dess gifvit honom en skarp varning och befallt honom ändra sitt uppförande gent emot hustrun.

F. n. pågår här i Puchow reparation och

tillbyggnad af flickskolans hus,

hvilket inköptes för missionen för det billiga priset af 700 kronor, och hvari skall inrymmas föreningen Daggryningens skola. Huset blir i sitt nya skick mycket lämpligt till skola med rymlig öfre våning både för lärarinnor och elever, läsrum o. s. v. jämte lekplan för barnen. Äfven finnes en stor tom gård, som kan bebyggas, blott medel finnas. Reparationen har blifvit betydligt dyrare, än hvad man först antog, emedan åtskilligt virke befanns vara murket och måste ersättas med nytt — den går jämte nödiga tillbyggnader till nära 1,000 kr. Under ett halft års tid ha vi under bön sökt efter lämpligt hus för flickskolan, och detta är resultatet. ...

I distriktet *Üsiang* har en man vid namn *Ü* nyligen börjat tjäna den sanne Guden. Hans hustru har länge varit

besatt af en ond ande,

mot hvilken hennes man förgäfves sökt hjälp hos alla traktens gudar. Senast offrade han lefvande och stekta höns till Räfanden, en i Kina mycket populär gudomlighet. Slutligen hörde han, att någon i samma by tillbad »guden Jesus». Här blef han tagen om hand af en troende man, fick bo hos denne och blef undervisad om bönen. Den sjuka hustrun återfick strax sina sinnens bruk men kunde först ej återvända till sitt hem, utan att sjukdomen på nytt bröt ut. *Nu* bo de i frid i eget hem genom hans makt, som sade: »*I mitt namn skola de*

utdrifva onda andar». Mark. 16: 17.

Husreparationen närmar sig nu sitt slut och kommer, vill Gud, fröken F. Prytz att öppna flickskolan nästkommande februari (motsvarande kinesernas januari), under det fröken A. Forssberg förestår arbetet bland kvinnorna. I vårt förhyrda hus i Puchow, där jag nu skrifver, pågår församlingens gosskola, som är *fullständigt självunderhållande*. Hoppas nästkommande mars få hålla en månads bibelkurs för de troende i bergstrakten. Nu farväl. Min hustru och lille Karl äro kryа och hälsa hjärtligt. *Bären oss fortfarande på bönens armar*, beder i evangelii tjänst förbundne *C. Henrik Tjäder.*

* * *

Yuincheng d. 20 dec. 1903.

Kära missionsvänner!

»*Mina ögon hafva sett din frälsning, hvilken du har beredt inför alla folk, ett ljus till hedningarnas upplysning!*» Luk.: 2: 30—32.

Åter ha vi firat den kära *julen*. Åter ha vi på ett särskildt sätt blifvit påminta om Guds outgrundliga kärlek, som en gång tog sig uttryck i sändandet af hans Son i världen för att frälsa det, som var förtappadt; åter ha vi haft särskild anledning att med den gamle rättfärdige och fromme Simeon, som väntade efter Israels tröst, med fröjd instämma i ofvanstående ord. Hvilken skatt att med egna ögon hafva sett Guds frälsning, beredd för alla folk, ja, än mer, att hafva blifvit delaktiggjord däraf!

För min del är jag tacksam mot Gud att äfven hafva fått se denna frälsning såsom »*ett ljus till hedningarnas upplysning*». Hvilken skön syn var det icke att på juldagen se en stor skara kineser, samlade i vårt rikt upplysta kapell till julotta kl. $^1/_2$ 7! Några långväga ifrån kommo redan dagen förut; de öfriga började komma tidigt på morgonen, vår lärare redan kl. 3!

På kvällen inbjödos skolbarnen jämte tjänarna och några gäster, som skulle stanna till följande dag, till ett litet samkväm. Efter sång och bön försågs en hvar med te och bröd, frukt och nötter, hvilket intogs under fritt samspråk. Efter några sånger (bl. a. sjöngo vi en svensk julsång), läste br. Sandberg en jultext och talade något, hvarefter evangelisten slutade med bön. Inalles voro 28 personer samlade; alla syntes nöjda och glada med aftonen. Vår önskan och bön är, att någon af de många, som vi denna julhelg varit i beröring med, måtte ha fått ett evighetsintryck, som, om möjligt, leder till insikt om det tomma och värdelösa i ett lif utan Gud. Nästan alla voro sådana, som längre eller kortare tid hört evangelium. Bland dessa var äfven vår lärare, en gammal fin och bildad herre, som förr ej velat ha något att skaffa med »utländingarna», men genom sin svärmoders i Gud triumferande död för något år sedan synes hafva kommit på andra tankar. Då jag kom hit i höstas och skulle ha en lärare, var han sålunda genast villig att åtaga sig mig och har äfven en tid undervisat i skolan. Han bor med sin familj här i staden och kommer hvarje söndag till gudstjänsterna, om af pliktkänsla därför, att han har anställning hos oss, eller af verkligt begär efter sanningen, är ännu för tidigt att bedöma. Böcker, som han fått och lånat, såsom Nya Testamentet, Kristens resa och Gamla Testamentets bibliska historia, läser han flitigt och vill gärna, då han kommer hit, samtala om innehållet. Kanske någon af de kära, som läsa detta, vill förena sig med oss i innerlig bön till Gud för denne man, att han under sin vistelse här må bli villig att emottaga den Frälsare,

som kommit i världen för honom såväl som för hvar och en af oss?

Angående oss, utländingar, torde det intressera någon att höra, att vi, syskonen Sandbergs, Fr. Hallin och jag, hade en stund för oss själfva på julaftonen, då vi bl. a. läste julberättelser och sjöngo julsånger, af hvilka den sköna »Hell dig, julafton, härliga, klara», framkallade många dyrbara minnen från svunna julaftnar i kretsen af de kära därhemma. Ej heller uteblefvo julklappar. Dels hade vi litet att gifva hvarandra, dels erhöllo vi de gåfvor, som så rikligt skickats af kära vänner i hemlandet, och för hvilka vi härmed på det allra hjärtligaste tacka.

Syskonen här förena sig med mig i de varmaste hälsningar.

En ringa medarbetare,
Werner Wester.

* * *

Sinan Hsien den 5 december 1903.

— — — — Från vår utstation i Nien-ch'i har jag ett litet framsteg att förtälja. Jag har hyrt ett hus där att användas till gatukapell samt såsom en liten utgångspunkt för fortsatt arbete.

Äfven beträffande dem af våra kinesiska bröder, som taga del i arbetet, har jag *många* gånger haft anledning att tacka Herren. Det är nu 5 à 6 bröder, som äro med i arbetet för evangelium i Honanfu-, Sinan- och Nien-ch'i-distriktet. Fyra af dessa hafva lön, de andra hjälpa till vid behof.

Vi skrifva ofta om de stora behofven här ute på hednafälten. Vi äro själfva medvetna om själarnas nöd omkring oss, och vi ropa till Gud att så kunna ordna vår tid och vårt arbete, att »de försummade tillfällenas» antal ej må växa utan aftaga i fortsättningen. Vi förlita oss på Herrens Ande, som kan gifva oss, hvad vi ej äga, och som verkar i själarna omkring oss. Och vi vilja därför öfva tro och glädje i fortsättningen.

Vår utstation Nien-ch'i är större än Sinan. I norr, söder, öster och väster utbreda sig tämligen folkrika bygder, där jag längtar, att en regelbunden predikoverksamhet småningom skall börja.

Nien-ch'i ligger 8 svenska mil väster om Honanfu. Huru ser det ut på andra sidan Nien-ch'i? Jo, där äro väldiga områden, där ej ett fotsteg trampas af någon, som bär fridens ljufliga budskap, ingen ljusstråle sträfvar att skingra hedendomens mörker, och ingen söker att vinna dyrköpta människosjälar åt Gud. Sju svenska mil från Nien-ch'i västerut ligger en stad, som heter Shan-cheo, och den är regeringssäte för ett nytt »län», om jag så får uttrycka mig, i vår provins Honan. I tron få vi se framåt till den dag, då en ljusets tid skall inbryta öfver dessa bygder. Vi få tro och bedja samt vänta på att Herren skall öppna dörren.»

G. A. Stålhammar.

* * *

Honan Fu d. 23 nov. 1903.

... Evangelium har redan varit förkunnadt här några månader, i det Kong-hsien-seng dagligen predikat inför stora skaror. Det är af stort intresse att se dem, där de lyssna till evangelium i gatukapellet. Det synes, som om evangelium redan i mångas hjärtan vunnit seger öfver okunnighet, högmod och mörker. Denna stad, som i forna dagar var hufvudstad, har behållit sitt namn och rykte intill nu och skryter af sin enastående ställning såsom en förnäm handelsstad och såsom den plats, hvarifrån många af Kinas mest framstående söner hafva utgått. Världslighet, flärd och stöt härska här, medan synd och last hålla folket bundet i hedendomens mörker. Vi få nog bevittna en häftig strid med ondskans andemakter — en strid mellan sanningens evangelium och hedendomens mörker. Månne evangelium skall vinna seger? Det är godt att veta, att segern ej beror på mänsklig kraft och visdom.

Vi ha f. n. här tvänne gamla lärare, som vi hoppas äro vunna för Herren. Den ene förefaller så uppriktig och så sann i sitt sökande efter sanningen, att ens hjärta glädes däråt. Mången undrar, om en man sådan som han verkligen kan följa Herren Jesus. Men är verket Herrens, skall det evigt bestå. Han har själf berättat följande historia för mig: »Jag kom i beröring med en man från Nien-ch'i hsien (en liten stad väster om Sinan), som lärt känna Jesu lära i Yuincheng. Han hade nämligen brutit sin ena arm, och då han hörde, att han i Yuincheng kunde bli botad, gick han dit. Icke nog med att han blef botad, han återvände hem i tron på Jesus Kristus och föresatte sig att på allt sätt söka utbreda den goda läran om honom. Denne man gjorde sedan en resa till min hembygd, hvarvid jag köpte några böcker af honom. Men vid första påseendet kunde jag ej finna något godt i den nya läran. Jag kastade undan böckerna och tänkte: 'det där är endast falskhet och bedrägeri.' En tid efteråt började jag dock tänka på, huruvida det är möjligt för dessa utländingar att blott för en småsak, för falskhet och bedrägeri, färdas tusentals mil, lämna fader och moder, hem och vänner och sedan här i vårt land lida förföljelse. 'Är det möjligt', tänkte jag, 'att för spridandet af en lära, som blott innehåller falskhet, kunna utstå allt detta?' Jag tog åter fram de köpta böckerna och hade ej läst länge, förrän jag fann, att läran verkligen var god. Sedan längtade jag att komma i beröring med någon utländing eller någon annan, som kunde undervisa mig mer om den nya väg, på hvilken jag önskade vandra, men som jag kände så litet till. Jag fick höra, att såväl i Sinan Hsien som i Yongning funnos utländingar, men till följd af mycket arbete, särskildt med rättssaker, blef jag ständigt förhindrad att besöka någon af dessa platser. För några månader sedan fick jag ärende till Honan Fu och reste in hit. En dag, då jag satt och rakade mig, sade barberaren: 'Se där går läraren i Jesuskapellet.' Jag frågade, om han visste, hvar kapellet låg, och blef så underrättad därom. Här träffade jag den man, som barberaren visat mig, nämligen Kong-hsien-seng.»

Detta är i korta drag berättelsen om huru denne man kom till kännedom om lifvets väg. När en okänd sökare anmäler sig, faller det sig så naturligt, att man frågar efter hans motiv, ty i många fall äro de allt annat än ärliga. Hvad denne man beträffar, är det visst och säkert, att han icke sluter sig till oss för att vinna några materiella fördelar. Världens ära och rikedom besitter han redan förut. Denne man har, efter hvad vi förstå, funnit himmelrikets klenod. Härom säger han själf: »Jag

vill ej mista den. Äfven om de skulle vilja taga ifrån mig min läraregrad, fruktar jag ingen.» Han hjälper Kong nästan hvarje dag att predika och vittnar med frimodighet om den väg, han så nyligen börjat vandra. Vi måste hafva mycken tro för denne man och bedja mycket för honom, emedan han är så anlitad af andra, särskildt i rättssaker. Han är ovanligt begåfvad, af naturen god och därför omtyckt.

Så har Herren redan vid vårt första inträde i arbetet här gifvit oss anledning till tack och lof och gladt våra hjärtan. Denna vår glädje vilja vi också meddela eder därhemma, att vi tillsammans må glädjas öfver hvar och en, som ryckes ur hedendomens mörker och införsättes i Herrens underbara ljus.

Alltså, låtom oss bedja Herren för den nu omtalade gamle läraren!

Hjärtliga hälsningar!

I Herren tillgifne
E. Ossian Beinhoff.

* * *

Yuincheng d. 2 jan. 1904.

Älskade missionsvänner!

För den glädje, som så många af eder åter beredt oss alla genom att äfven denna jul ihågkomma oss med julgåfvor, beder jag att å allas vägnar få framföra ett innerligt tack. Säkerligen ha flera bland oss blifvit rikligare ihågkomna, än fallet hade varit, om vi varit hemma. Från Herren är det! Därigenom att jullådorna i år kommo i så lagom tid och deras innehåll hann fram till alla stationerna, blef glädjen så mycket större.

Bref till eder hvar och en personligen, så fort tiden medgifver oss det!

Immanuel! d. ä. Gud med oss!

I Herren förenade
August Berg.

Axplock från fältet.

I *Sinan Hsien* hafva fru *Stålhammar* och en norsk syster, fröken *Ragnhild Hattrem*, haft några veckors bibelkurs med troende kvinnor och därvid genomgått det hufvudsakliga af Jesu lif.

Fröken Hattrem berättar i ett enskildt bref följande från verksamheten på platsen, som ju är i hög grad uppmuntrande:

En gammal kvinna, öfver 70 år gammal, vid namn Ho, går hvarje söndag 24 li för att få vara med om mötena här, 12 li hit och 12 li hem. Det är kärt att se hennes uppmärksamhet, när det talas, hennes ifver att lära sig sånger och att höra hennes vittnesbörd om Guds nåd. I öfver 20 år hade hennes ögon varit så dåliga, att hon icke kunnat se att träda på en nål. Men så lärde hon känna Jesus och bad honom stärka hennes ögon. Och nu kan hon se att sy sina kläder och läser också utan glasögon. »Herrens nåd har varit stor mot mig», säger hon. Hon är för öfrigt så renlig, fin och treflig. I den by, där hon bor, kallas hon för »utländingarnes hund» m. m., men det bryr hon sig icke om.

Förra söndagen kom en ny kvinna hit, som de troende voro mycket ifriga att få med sig till Herren. Det var dyrbart att höra dem förmana henne att icke frukta för andras hån. Vår förut omtalade gamla gumma uppmanade henne särskildt att bedja om morgnarna, innan hon gjorde något annat, ty annars kunde hon glömma det.

*

Vår syster *Fredrika Hallin*, som den 15 december fyllde 60 år, är, Herren till pris, kry och duktig. Broder Sandberg skrifver från Yuincheng, att hon med lif och lust arbetar i sin skola.

*

I *I-shi* pågå bibelkurs med män, gosskola samt opieasylverksamhet.

Behofvet af flera *kvinnliga* arbetare i detta distrikt gör sig alltfort gällande.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

Tacksägelse- och böneämnen vid S. M. K:s årliga bönedag den 14 mars 1904.

Tacksägelse:

a) För hemlandet:

För de gamla vännernas uthållighet; för nya arbetare och nya vänner; för de nybildade bönekretsarna; för de medel, Herren gifvit till arbetets underhåll.

b) För missionsfältet (hemsända från missionärerna):

För under året åtnjuten yttre frid och beskydd; för de många dörrar, som öppnats för oss i vårt arbete; för frukt i arbetet, den största synliga under något föregående år; för nya medarbetare i evangelium; för behofvens fyllande; för flere ansatser till självunderhållande arbete hos våra kristna.

Bön:

a) För hemlandet:

Om rik välsignelse öfver kommittéens, damkommittéens, ombudens och bönekretsarnas verksamhet; om mer intresse bland Guds folk för missionen och särskildt om ett varmare bönelif; om nya medarbetare och om de behöfliga medlen för arbetets bedrifvande; för missionär E. Folke, att han måtte återvinna sin hälsa; för missionärernas barn.

b) För fältet (hemsända från missionärerna):

Om andlig kraft för oss själfva och våra medhjälpare; om själars frälsning och de troendes bevarande i sanningen och fortgående i helgelse; om uppväckande hos de troende af en medansvarighetskänsla för arbetet; om välsignelse öfver de troendes barn, särskildt de, som stå under vår uppfostran; om välsignelse öfver de olika grenarna af arbete såsom opieasylverksamhet, evangelist- och skolverksamhet, öfver sjukvården, öfver offentliga och enskilda föredrag m. m.; om medel att kunna tillgodose de ständigt

växande krafven på oss att på olika platser förkunna evangelium; att kriget mellan Ryssland och Japan icke må föranleda afbrott i missionsarbetet; om välsignelse för broder August Berg i ledningen af missionsarbetet på fältet.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Februari månad 1904.

N:o.		Kr. Ö.
112.	Till skolan i Puchowfu från Daggryningen i K. M. A.	500: —
113.	G. R.	5: —
114.	A. B., Skellefteå	1: 25
115.	A. H., Karlstad	15: —
116.	T. L. E., Månsta, Elfdalen, 5 kr.; ur barnens sparbössa 1 kr.; S. P. P. 10 kr.	16: —
117.	H. G.	30: —
118.	Bjurbäcks mfg gm L. F. H.	20: —
119.	Missionsvänner i Sättna & Gårdtjern gm A.	27: —
120.	Änkan K. P., Hven, St. Ibb	5: —
121.	J. P., Glimminge	5: —
122.	Söndagsskolan i Vesta	5: —
123.	Visby 5-öresförening, till Stålhammars för gästemottagning gm M. S.	29: 60
124.	En vän	100: —
125.	H. E—m gm E. S., Jönköping	20: —
126.	En fattig bärplockerska gm d:o	5: 10
127.	S. K—s sparbössa d:o	9: 35
128.	A. H—s d:o d:o	3: 07
129.	Bankeryds Vestra mfg: ur sparbössor, utlämnade at A. B.	86: 95
130.	Familjen E—mans sparbössa gm d:o	22: 70
131.	Ett löfte åt Herren gm L. K., Ryd	10: —
132.	Missionsvänner i Höganäs Öfre	20: —
133.	M. W:s sparbössa gm M. T., Mariestad	5: 03
134.	E. H.	10: —
135.	F. V. B., Sundbyberg	20: —
136.	A. G., Karlskrona	30: —
137.	A. S., Östersund	10: —
138.	Ellensdals syförening gm N. D., Göteborg	75: —
139.	S. B—s & J. W:s sparbössa	4: 05
140.	O. H—s d:o Skepsta, Björnlunda	5: —
141.	Ur en gosses d:o gm K. B., Tranås	12: —
142.	H. S., Trelleborg	50: —
143.	K. S., Norrköping gm L. H.	5: —
144.	Onämnd gm d:o	12: —
145.	Insamlingar vid föredrag gm d:o	25: 10
146.	Kinakort gm d:o	3: —
150.	Af K. S., Bornholm gm F. M.	10: —
151.	K. G. M., Stockholm	10: —
152.	Bidrag från Jönköpings Missionsförening, däribland inbegripet missionärsparet Bergs underhåll för 1904 gm K. P.	4,000: —
153.	Gm d:o särskild gåfva till bibelkvinnan Us underhåll	170: —
154.	Gm d:o till söndagsskolbarnen i Kina	15: —
155.	H. R., Malmö, bidrag till M. R:s underhåll	150: —
156.	I. F—s sparbössa gm d:o	10: —
157.	A. O—s d:o » d:o	10: —
158.	Syföreningen i Ekenäs, Växtorp församling gm P. A. B.	85: —
159.	A. Pet—n, Gräsgärde gm d:o	15: —
160.	Sparbössemedel från Lanna & Hardemo mfg gm P. O., Berga	30: —
161.	S. J., Eksjö	50: —
162.	Mellby mfg gm J. i Werne gm d:o	63: 71
163.	K. F. U. M:s missionskrets i Göteborg till J. Böllings underh. gm A. R.	100: —
164.	Från Barnmfg i fr. Rudebecks skola i Göteborg gm V. B.	300: —
165.	K. R., Stockholm	40: —
	Trpt kronor	6,260: 91
166.	Gm H. H., Böne, Dalum	31: —
167.	»Tackoffer». Bidrag till hyra för ett hus i Honanfu	10: —
168.	D:o d:o	10: —
169.	E. N., Tjärnnäset, Backe, gm J. R.	14: —
170.	Sparbössemedel från Skellefteå gm H. D.	144: 15
171.	Från vänner i Flisby gm G. L., Solberga	46: 13
172.	C. G:s sparbössa, Skellefteå	5: —
173.	E. A:s d:o Stockholm	5: —
174.	A. B:s d:o d:o	15: 81
175.	E. W:s d:o Helsingborg	15: —
176.	Ps. 46: 2, 11	200: —
177.	Till skolan i Puchowfu af Daggryningen i K. M. A.	500: —
178.	Till M. Harms underh. af Elisabet Gustafssons-fonden i K. M. A.	5: 53
179.	Bidrag till hyran af det af Herren begärda huset i Honanfu af Otto	500: —
180.	Mörlunda mfg gm A. P. R.	40: —
181.	Insamladt till åsna åt M. Petterson gm A. W., Amfinseryd, Wättlösa, Götened, inbegripet kr. 3,— till en fest för barnen i Kina	120: —
182.	»En skåning», till infödd evangelist	200: —
183.	Löfte till Herren S. A. B.	5: —
184.	M. v. P., Stora Julö, Katrineholm	25: —
185.	A. de B., Stockholm	25: —
186.	A. H., räntemedel	36: —
187.	S. O., Sala	5: —
188.	Huskvarna mfg gm R. R. 50 kr.; N. L. 5 kr.; E. O. 10 kr., gm N. O.	65: —
189.	Tackoffer E. L., Kalmar	5: —
190.	N. M. K., Träthult, Kristdala	18: —
191.	Kinne-Wedums mfg gm F. G. D., Götened	25: 62
192.	Gm C. O. K.: Fru E. S. 10 kr., C. O. K:s missionssparbössa i väntrummet kr. 12,50; missionsafton i K. F. U. K., Linköping	25: —
193.	Eckerda mfg gm A. B., Hvetlanda	50: —
194.	Östra Härads Ungdomsförbund: »Särskild gåfva af Gud såsom svar på våra böner gm d:o	340: —
195.	A. N., Hackwad	10: —
196.	Från Bredtorps mfg gm A. B., Granbo	55: —
197.	E. & M. K., Göteborg	25: —
	Summa kronor	8,837: 15

Till fröken Chr. Angvik öfversända medel:

147.	A. Sparkind gm E. K., Kristiania	350: —
148.	S. G. gm d:o	5: —
149.	E. K.	15: —

Med varmt tack till alla gifvare.

»Ty du gläder mig, Herre, med ditt verk; öfver dina händers gärningar jublar jag.» Ps. 92: 5.

Jullådorna.

För missionärernas anhöriga och vänner meddelas, att sakerna till jullådorna böra inlämnas till missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsg., Stockholm, före den 15 maj.

Meddelande.

Bönemöten *för missionen hållas på K. F. U. M:s lokal, 35 Birger Jarlsgatan (Norrlandsrummet) hvarje* ***tisdagsafton*** *kl. 7—8, och äro missionens vänner hjärtligt välkomna till dessa möten. Sångboken Uppåt användes.*

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1904.